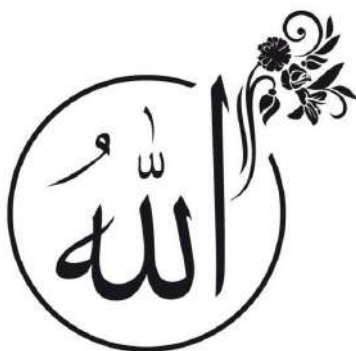

له باره ی خوداوه

بوۆتان ده دویم

به رگی دووهم

ئاماده کردن و به کوردیکردنی

ئه یاد فه می

پیناسی کتیب

ناوی کتیب: له‌باره‌ی خوداوه بوټان د‌دویم/ به‌رگی دووهم
ئاماده‌کردنی: ئه‌یاد فه‌همی
هه‌له‌گر: حه‌یده‌ر ئیبراهیم
بابه‌ت: کورته ږامان
چاپخانه: تاران
نۆبه‌تی چاپ: چاپی یه‌که‌م/ ۲۰۲۱
تیراژ: ۲۰۰۰
ژماره‌ی لاپه‌ره: ۱۵۲ لاپه‌ره
نرخ: ۳۵۰۰

له به‌ریوه‌به‌رایه‌تی گشتی کتیبخانه گشتیه‌کان
ژماره‌ی سپاردنی (۱۵۴۲) ی سالی ۲۰۲۱ ی پیدراوه

﴿مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَى﴾

په‌روه‌ردگارت

وازی لی نه‌هیناویت و لیّت دلگیر نه‌بووه.

پێشهکی وەرگیر

پاش ئامادهکردن و لهچاپدانی بهرگی یهکه می ئهم کتیبه و به هۆی ئهو پیشوازییه گهرمهى له لایه ن خوینه ران و کتیبه دۆستانه وه لى کرا، بیرم له وه کرده وه هه موو سالیک بهرگیکی تری لى بلاوبکه مه وه که هه لگری هه مان بیرۆکه و په یام بیت. به ناوی خودا دهستم کرد به کتیبه که و پۆژانه چه ند وته یه کم ئاماده ده کرد، جارى وا هه بوو له دواى خوینده وهى ده یان وته، وته یه کم هه لده بژارد و ده مکرده کوردی، بۆ ئه وهى وته کان له دله وه بن و بگه ن به دل و زۆرتین سوودى بۆ دین و ژینى خوینه رى کتیبه که یش هه بیت. سپاس بۆ خودا، دواى چه ند مانگیک ئهم کتیبه ی لى ده رچوو. هیوادارم ببیته مایه ی سوود و په زامه ندی خوینه ران.

ئهم کتیبه ی به رده ستت بریتیه له کۆمه لیک کورته پامان، که باسى میهر و لیخۆشبوونی خودای میهره بان ده کات، هانت ده دات نزا بکه یت، ئومیدت هه بیت به وه لامدانه وه، له ژیان بیئومید نه بیت و هه میشه و به رده وام بگه ریتته وه بۆ لای خودا، سکالای خه مه کانت لای ئه و زاته بکه یت و نه یینی و رازه کانت ته نها لای ئه و بدرکینیت.

له‌ رپی ئهم كورته‌پامانانه‌وه بۆت ده‌رده‌كه‌وێت هه‌تا چ ئه‌ندازه‌یه‌ك په‌روه‌رێنت میهره‌بانه‌ به‌رانبه‌رت، چاكه‌ ده‌هینیته‌ رپیت و خراپه‌ت لی دوورده‌خاته‌وه و، له‌ خۆت باشت‌ر كاره‌كانت بۆ به‌رپوه‌ ده‌بات.

ئهو وتانه‌ی ناوی نووسه‌ره‌كه‌یم زانیووه، نووسیومه، ئه‌وانه‌شی بی ناو بوون، وه‌ك خۆی وته‌كه‌م داناوه‌ته‌وه، واته‌ به‌ ئه‌نقه‌ست ناوی هه‌یچ نووسه‌ریكم لانه‌داوه‌.... وه‌ك ئه‌مانه‌تی گواستنه‌وه‌ش به‌شیکی وته‌كانی ئهم كتیبه‌ ئهو كورته‌ وتانه‌یه‌ كه‌ (ئه‌ده‌م شه‌رقاوی) رۆژانه‌ له‌ والی خۆی دایناون. واته‌ ئه‌وه‌ی له‌م كتیبه‌دا نووسینی خۆمه‌ ته‌نها ئهم پێشه‌كه‌یه‌، ئه‌وه‌ی تری ته‌نها وه‌رگێرانم بۆیان كردوووه‌.

ئهم كتیبه‌ دیارییه‌کی بچووکه‌ له‌ منه‌وه‌ بۆ خوێنه‌ره‌كانم؛ بۆ هه‌موو ئهو به‌رپزانه‌یش هه‌موو دهم هاوکارمن، جا به‌ ده‌ستخۆشی بیت یان به‌ نزایه‌ك له‌ په‌نه‌انیدا، هانیان داوم له‌ وه‌رگێران به‌رده‌وام بم. هیوادارم دیارییه‌کی به‌پیز و به‌چیژ و سوودبه‌خش بیت بۆ هه‌موو ئهو كتیبدۆستانه‌ی کاتی به‌به‌های خۆیان بۆ خوێندنه‌وه‌ی ته‌رخان ده‌که‌ن و، ته‌نها له‌سه‌ر ره‌فه‌ی کتیخانه‌کانیان داینانین بۆ ئه‌وه‌ی دیمه‌نیکی جوانی پی به‌خشیت، به‌لکوو له‌ وته‌کانی ناوی راده‌مین و له‌ هه‌ر سات و جیه‌کدا بن چاوه‌رپی میهر و سۆزی په‌روه‌رینیان.

- ئه‌یاد فه‌همی سه‌نگاوی

(١)

گەر خودا ئاراستەى کەشتییە کەتى بۆ لای راست گۆرى،
تۆش پیت ناخۆش بوو و خەمبار بووى پىی،
باش بزانه لەلای چەپ تیاچوون و خەسارەتمەندیت دەبوو!

(٢)

شیخ شەعراوى دەیفەرموو:
هەر ناپەڕهەتییە کەم تووشبووه، ئیلا وتوومه خیرىكى تێدایە.
هەر پۆژىكى ناخۆش هاتووێتە ڕیم، ئیلا وتوومه سبەى جوانترە.
هەر شتێک لە دەست داوه، وتوومه خودا قەرەبووم بۆ دەکاتەوه.

(۳)

له مه ترسییه کانی ژیا نکردن له نیوان تاوان و گویرایه لیدا،
ئه وهیه که نازانیت عاقیبه ت چۆن ده بیت!
ئاممان فریشته ی روو حکیشان نه یه ت و،
له و ده مه دا له سه ریچی خودا دا بیت!

(۴)

هه ر که سییک خودا پیش بخت به سه ر که سانی تردا،
ئه وا خوداش پیشی ده خات به سه ریاندا!

(۵)

گەر خودا ویستی لە شتیک هەبوو،
یاساکانی سرووشتی بۆ پەکدەخات.
لەو دەمەدا،
ئاو ناخنکینیت،
ئاگر ناسوتینیت،
شاخ ناپاریزیت،
کچۆلە بەبێ میرد دووگیان دەبیت و،
پیریکیش منداڵی دەبیت.

کەوا یە بە هیچ شتیک مەلێ مەحاله،
بێگومان خودا بەسەر هەموو شتیکدا بەتوانایە!

(٦)

هه‌ر یه‌کێک له ئێمه به شتیک تاقیکراوینه‌ته‌وه،
دوینا به پری و سافی به کهس نه‌به‌خشاوه!
گه‌ر به‌لا و نا‌ره‌حه‌تییه‌کان نه‌بوونا‌یه،
خه‌لکی ڤوویان ده‌کرده‌ دوینا و، به‌هه‌شتیان له یاد ده‌کرد.

خه‌لکی له کاتی له‌شساغیدا یه‌کسانن،
ئه‌وه به‌لا و نا‌ره‌حه‌تییه‌کانه جیا‌یان ده‌کاته‌وه!

(٧)

﴿إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُّجِيبٌ﴾
به‌راستی په‌روه‌ردگارم زۆر نزیکه و دو‌عا‌وه‌رگه‌.

(٨)

سەختى و نارەحەتییەکان،
فیڤى ئەوێت دەکەن، تەنھا خودات لەپشتە!

(٩)

- مامۆستا گیان، چۆن بزەنم لەو کەسانەم کە خودا خۆشیانی دەوێت؟
- گەر خودا خۆشینەویستیتایە، خۆشەویستییەکەى نەدەبووێت خەمت!

(۱۰)

هه‌موو ئاواته دووره‌كان،
به نزاكردن نزيك ده‌بنه‌وه!

(۱۱)

بينيم ساپيژ بوون!
وتم: په‌روه‌ردگارا دلى منيش.

(۱۲)

- كه‌ميك ده‌ستت به‌ره‌و ئاسمان به‌رز كرده‌وه!
- به‌لام زۆر دوعام كرد!
- چيت وت؟
- وتم: خودايه تهنه‌ها خۆت ده‌يزانيت!

(۱۳)

ياساكان

ئەو كەسەى به‌رده‌وام سوپاس و ستایشی خودا (الحمدلله) بكات،
خێر و چاكه ده‌رژیت به‌سه‌ریدا.
ئەو كەسەى به‌رده‌وام داواى لیخۆشبوون له‌ خودا (أستغفرالله) بكات،
ده‌رگا داخراوه‌كانى بۆ ده‌كرێته‌وه!

ئەو كەسەى له‌ كاتى خۆشیدا خوداى له‌ یاد بیٔ،
خودا له‌ كاتى نارېحه‌تى و سه‌ختیدا فریای ده‌كه‌وێت و له‌ یادی ناكات!

ئەو كەسەى به‌رده‌وام سه‌لاوات لی دهدات،
خودا له‌ تاوانه‌كانى خۆشده‌بیٔ و، له‌ خه‌م به‌ دوورى ده‌كات!
ئەو كەسەى پشت به‌ خودا به‌ستێت، ئەوا خودا به‌سیه‌تى.
ئەو كەسەى ته‌قواى خوداى هه‌بیٔ، به‌بێ شوومار پۆزى دهدات.

(۱۴)

﴿إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ﴾

به‌راستی په‌روه‌ردگارم بیسه‌ری دوعا و پاران‌ه‌ویه.

(۱۵)

گه‌ر خدا به‌نده‌یه‌کی خوشویست،

دواتر بینی وا دوورده‌که‌وێته‌وه‌ لێ،

به‌په‌تی به‌لا و نار‌ه‌حه‌تییه‌کان رایده‌کی‌شیت‌ه‌وه، هه‌تا بگه‌ریت‌ه‌وه‌ بۆ لای!

(١٦)

تەواو باوەڕم وایە کە،
بەخشینت حیکمەتە،
گرتنەوێت حیکمەتە،
ئەو بەلایانەى دینە ڕێمان بۆ حیکمەتیکە.
پەرورینە،
گەر حیکمەتەکانتم لى شاراوە بوون،
لە پازیبوون بە بریارەکانت بێبەشم مەکە!

(١٧)

کارەکه لەلای خوداوه دەست پێ دەکات و،
لەلای ئەو زاتەش کۆتایی پێدیت،
هەر بۆیە لە بەر دەرگای کەسدا رامەوهستە!

(١٨)

مەیمونی کۆری میهران دەیفەرموو:
سەدەقە دەکەم و، دەبینم سامانەکەم هەر زیاد دەکات!
دواتر هاوڕیکەى خێریکی کرد و پێی وت:
بەلام من خێرم کرد و سامانەکەم کەمی کرد!
فەرمووی: من بە یەقینەوه مامەڵە لەگەڵ خودادا دەکەم و،
تۆش بە گومانەوه مامەڵەى لەگەڵ دەکەیت!

(۱۹)

گه‌رچی به ئه‌ندازه‌ی تاله‌موویه‌ک له ئاواته‌کانت دووربیت،
پێی ناگه‌یت،
ماده‌م حیکمه‌تی خودا له‌وه‌دایه که پێی نه‌گه‌یت....

گه‌رچی نێوان تو و ئاواته‌کانت،
هینده‌ی دووری ئاسمان و پرێسمانیش بیت،
پێی ده‌گه‌یت،
ماده‌م ویستی خودا له‌وه‌دایه پێی بگه‌یت،
جا چه‌ندی دوور و مه‌حالی‌ش بیت!

(۲۰)

﴿عَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا﴾

واته: ئومیدم وایه پهروهردگار هه موویانم بۆ بهیښتهوه و به هه موویان
شاد بيم!

باوهردار هه میشه یه قینی وایه،
خودا له گهڵ خۆشه ویست و ئازیزانی جه می دهکات،
خه ونه بلاوهکانی بۆ به دیده هیښت و،
ئاواته دوورهکانی لی نزیک دهکاته وه!

(۲۱)

﴿وَلَمْ أَكُنْ بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا﴾

پهروهردگارم،
هه رگیز له پارانه وهم لیت بیه یوا نه بووم (دهستت نه ناوه به پرومدا).

(۲۲)

﴿وَأَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّي وَلِتُصْنَعَ عَلَى عَيْنِي﴾

واته: خۆشه‌ویستیم پێژاند به‌سه‌رتدا، تا له‌ژێر چاودیڤیری مندا گه‌وره ببیت.

ئهو دهمه‌ی که‌سیکت خۆشده‌وێت، گرنگی پێ دده‌یت، به‌لام که‌خودات خۆشویست، ئهو گرنگیت پێ دهدات.

که‌خودا خۆشیویستیت، هه‌یج که‌سیک زیاتر له‌و خۆشیناوییت.

که‌خودا پێی به‌خشیت، هه‌یج که‌سیک زیاتر له‌وت پێ نابه‌خشیت.

گه‌ر لێت تووڤه‌بیت، که‌س له‌ده‌ستی ده‌ربازت ناکات!
کیت هه‌یه جگه‌ له‌خودا؟!
له‌گه‌ڵ خودا به‌، هه‌موو جیهان له‌گه‌ڵت ده‌بیت.

(٢٣)

﴿وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ﴾

واته: هۆی چاککردنهوهی دیوارهکەش ئەوهیه، چونکه هێی دوو مندالی
هەتیو بوو له شارهکهدا....

لهوهیه لهو کاتهدا منداڵهکان خهوتبن،
یان یارییان کردییت،
(خزر)یش لهو کاتهدا دیوارهکهی بۆ چاکدهکردنهوه!

پشت به پهروهردگارت ببهسته،
سهربازهکانی کارهکانت بۆ بهرێ دهکهن،
بهبی ئەوهی ههستی پی بکهیت!

(٢٤)

ئیمەش لاواز دەبین، ئەک لەبەر لاوازی ئیمانمان،
بەلکوو بەهۆی ڕهقیی و تووندیی دونیاوه.....
لە ڕۆژی تائیدا، پیغهمبەری خودا ﷺ ئیمانی لاواز نەبوو،
بەلکوو دونیا بەرانبەری تووند بوو.....

خودا ئەندازەى ئازار و دلشکانەکەى دەزانى،
سەرکۆنەى نەکرد لەبەر ئەوەى خەمبارە!
پێى نەفەرموو: ئەى کوا ئیمانەکەت؟!
بەلکوو فریشتەیهکى بۆ نارد، سەریبخت و دالدهى بدات!

خودا دەیزانى لە کۆتاییدا پیغهمبەرىش ﷺ مەرۆقه،
مرۆقهکانیش بە ساتانیکدا تێدەپەرن،
پێویستیان بە دلێکى بەسۆز هەیه،
نەک بیریارێک و زمانى وتارییژێک.....!

ئەدەهم شەرقاوى

(٢٥)

سابت وتی: ئه‌ی ئه‌نه‌س، به ده‌ستی خۆت،
ده‌ستت دا له ده‌ستی پیغه‌مبه‌ری خودا ﷺ!
وتی: به‌لێ!
وتی: ده‌ستت بینه با ماچی بکه‌م!

(٢٦)

﴿مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَى﴾
په‌روه‌ردگارت وازی لێ نه‌هیناویت و لێت دلگیر نه‌بووه.

(۲۷)

یەکیک لە پیاوچاکان فەرمووی:

سلاواتدان لەسەر پیغەمبەری خودا ﷺ

چاکەکردنە لەگەڵ دایک و باوکدا!

پرسییان: چۆن؟

فەرمووی:

چونکە فریشتەکان سلاوێکی دەگەیەنن بە پیغەمبەری خودا ﷺ،

دەڵێن: فلانی کۆری فلان سلاوی لێ کردوویت...

هۆکاریک بیت لەلای ئەو باسی باوکت بکری،

جۆریکە لە چاکەکردن لەگەڵیاندا....

(۲۸)

لە گەورەترین داواکارییه‌کانى دنیا:
"بەدووربۆنە لە خەم."

لە گەورەترین داواکارییه‌کانى دواڕۆژ:
"لێخۆشبۆنە لە تاوانەکان."

سلاواتدان لەسەر پیغه‌مبەرى خودا ﷺ
هەردووکی‌ت پێ دەبەخشی‌ت:
لە خەم بەدوورت دەکات و دەبێتە ھۆکاری لێخۆشبوونیشت!

(۲۹)

گەرانهوه بۆ لای خودا،
لە کاتی جەنگ و نەخۆشی و ترس و بەلادا،
پێی ناوتریت دوورپوویی،
بەلکوو ئێمان و گومانی باش بردنە بە خودا!

گەر مەرووف لەم کاتانەدا پەنا بۆ پەروەردگاری نەبات،
ئەى چ کاتێک پەناى بۆ دەبات!

پاک و بێگەردى بۆ ئەو زاتەى رێنویى کردوین کە:
(فَفِرُّوا إِلَى اللَّهِ) بەپەلە بەرەو لای خوا بڕۆن!

(۳۰)

﴿ثُمَّ السَّبِيلَ يَسْرُهُ﴾

واته: پاشان رینگای (چاک و خراپی) بۆ ئاسان کردووه!

ئەسل له هه‌موو رینگاکانی ژياندا ئاسانییه،
ناره‌حه‌تی و قورسییه‌کان کاتیین و تیده‌په‌رن.

خودا دلّه شکاوه‌که‌ت ساپژ ده‌کات،
په‌روه‌ردگاری وازیکاری هه‌موو شتیک،
رینگا داخراوه‌کانت بۆ وازی ده‌کات.

کاره لاره‌کانت ریک ده‌بنه‌وه،
ئازاره‌کانت نامینن و،
دلته‌نگیه‌که‌ت ده‌بیته دلخۆشی.

بزانه خۆت و دلت مولکی خودان،
با دلت ئارام بیت!
په‌روه‌ردگارا، ئاسانکاریمان بۆ بکه،
هه‌موو کاریکی گرانمان بۆ ئاسان بکه.

(۳۱)

﴿قَالَتْ يَوۡلَتَىْ ءَالِدُ وَأَنَاْ عَجُوزٌ وَهَٰذَا بَعۡلِىٓ شَيْخًاۖ إِنَّ هَٰذَا لَشَىْءٌ عَجِیۡبٌ﴾

واته: خیزانی ئیبراهیم وتی: وهى رۆ (شەرمەزار خۆم)! چۆن منداڵم دەبیئت! من پیرم و ئەمەش میژدەکەمە، پیر و بەسالاچوو، بەراستی ئەمە شتیکی سەرسوڕهێنەر!

لهگەڵ خودادا،

ئاواتەکانت بە گەورە مەزانە،

ئەو خودای مەحاله‌کانه!

(۳۲)

﴿وَأَنۡتَ عَلٰى كُلِّ شَیْءٍ قَدِیۡرٌ﴾

بیگومان خودا توانای بەسەر هەموو شتی‌کدا هەیه.

(۳۳)

﴿وَهُوَ الْغَفُورُ الْودُودُ﴾

هەر ئەویش زاتیکى زۆر لیخۆشبوو و بەسۆز و دلۆقان و دلسۆزه!

بپوانه ئەم وردەکارییه جوانه، (الودود)ى بەستهوه به (الغفور)هوه، بۆ ئەوهى دەلالەت بکات لەوهى گەر تەوبەیان کرد و گەرانهوه بۆ لای خودا، خودا لییان خۆشدهبیّت و خۆشى دهوین!

(الودود) واتە، به جوړیک خۆشه‌ویستانی خۆی خۆشدهویتی که له خۆشه‌ویستی هیچ کهسێک ناچیت!

(٣٤)

گەر بینیت خه‌لکی پیت سه‌رسام بوون،
باش بزانه به جوانییه‌ک سه‌رسامن که خودا ده‌ریخستووه.
ئه‌و ناشرینییه نازانن که خودا بو‌ی پۆشیویت،
سو‌پاسگوزاریی خودا به و مه‌غرور مه‌به!

(٣٥)

﴿لَّا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَى﴾

په‌روه‌ردگارم ه‌یچی لێ ون نابێ و، ه‌یچی له‌ بیر ناچی.

(۳۶)

ترۆپکی به‌خششی خودا به‌خته‌وه‌ری نییه،
به‌خته‌وه‌ری هه‌ستیکی کاتییه و ده‌روات.
ترۆپکی به‌خششی خودا، رازیبوونه.
خودا به‌پیغه‌مبه‌ری ﷺ نه‌فه‌رموو:
ولسوف يعطيك ربك فتسع

به‌لکوو فه‌رموویه‌تی:

﴿وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى﴾

واته: له‌ئاینده‌دا په‌روه‌ردگارت ئه‌وه‌نده‌ ناز و نیعمه‌تت پێ ده‌به‌خشییت،
که زۆر پێی رازی و خوشنووود ده‌بیت.

(٣٧)

گەر یەكێك پێی وتی: "دوعام بۆ بکە!"
ئەوا بزانه ژیان دلی ناپههت کردوه،
به ته نیا جیی مه هیله!

(٣٨)

شۆکبونه کهت له نوێژی ئیستخاره دا بنی،
خولیاکانت له شه ونوێژدا،
تاوانه کانت له نوێژه فره کاندای،
که مته رخه مییه کانیشته له نوێژه سوننه ته کاندای!

(۳۹)

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ
أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ﴾

ههردهمی بهندهکانی من پرسیاریان لی کردیت دهربارهی من،
ئهوا بیگومان من لیئانهوه نزیکم،
گیرا دهکه م نزای نزاکاران، ههردهمیک هاوار و نزام لی بکه ن!

(٤١)

پىغەمبەرى خودا ﷺ ئەم ئايەتەى خویندەوه:

﴿إِنْ تُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِنْ تَغْفِرَ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾

واتە: جا ئەگەر ئەشكەنجەيان بەدەیت، ئەوه بەراستی بەندەى خۆتن و، ئەگەر لیشیان خۆشبییت، ئەوه بەراستی خوایهكى بالادەست و دانایت.

دەستى بەرز کردەوه و فەرمووی:

پەروەردگار، ئوممەتەكەم، ئوممەتەكەم! گریا...!

خودا فەرمووی: ئەى جبریل، بچۆ بۆ لای موحمەد و پێى بلى:

لە ئوممەتەكەتدا پازیت دەكەین و شەرمەزارت ناكەین!

(۴۲)

به دوودلییه وه مامه له له گه له خودادا مه که،
به یه قینه وه مامه له ی له گه له بکه،
بۆ ئه وهی به موعجیزه مامه له ت له گه له بکات!

– شه عروای

(٤٣)

شتیك ئازارت دەدات؟

هاوار بکه خودا، شیفا تهنه لای خودایه!

شتیكت له دهست داوه؟

هاوار بکه خودا، قهره‌بووی جوان تهنه لای خوداوه دیت!

دلّ شكاوه؟ بیتاقه‌تیت؟

هاوار بکه خودا، تهنه خودا دلّ شكاوه‌کهت ساریژ ده‌کات!

گەر هاوار بکه‌یته خودا،

هه‌موو تالییه‌کانی ژیا‌نت بۆ ده‌گۆریت به خوشی!

(٤٤)

﴿رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ﴾

واته: په‌روه‌ردگارا، به‌راستی تۆ خیر و بی‌ری زۆرت به‌سه‌ردا پ‌ژاندوم، به‌لام هه‌شتا هه‌ژارم و ئاتاجی به‌خششی زیاترم.

هیچی نه‌بوو!

پیویستی به‌خواردن و خواردنه‌وه و مال و هاوسه‌ر و ئارامی هه‌بوو، ته‌نها یه‌ک دوعا هه‌موو ئه‌وانه‌ی پی به‌خششی!

(٤٥)

﴿فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ﴾

بی‌گومان په‌روه‌ردگارم ده‌وله‌مه‌ند و بینیاژه.

(٤٦)

- تاوانم زۆره.
- ئەو لیخۆشبووه.
- ناشرینم.
- ئەو جوانه.
- دوورم.
- ئەو نزیکه.
- دهمه وئ نزیک بيمه وه.
- نوێژ بکه.
- له سه ر دلم قورسه.
- نوێژ سانای دهکات.
- جهسته م قورسه.
- نیه ت سووکی دهکات.
- نیه ت به سه.
- ئەو پهروه ردگاری نیه ته کانه.
- من لاوازم.
- ئەو به هیزه.

- دلم شکاوه.
- ساپیژی دهکات.
- گەر تهوبه م شکاند.
- دووباره تهوبه بکه.
- ئەى گەر دیسان شکاندم؟
- بگهپیوه بۆ لای، ههتا ئەو دهمه ی رووحت دهگهپیتهوه بۆ لای.
- ئەو میهره بانه.
- کهواته بیزار مه به.
- ئەو مهزنه.
- کهواته سه ریچی مه که.
- له کوئ بۆ خودا بگهپییم؟
- له دلتدا بۆی بگهپی، دهیدۆزیته وه.
- ماده م خودای تیدایه، بۆچی سه ریچی دهکه م؟!
- بۆ ئەوه ی تهوبه بکهیت.
- چی له تهوبه دا ههیه؟
- خودا پیی خوشه.

- خودا خۆشیدەویم؟
- خۆشیدەوئیت.
- بەلام سەرپێچی دەکەم.
- بەلام تەوبە دەکەیت.
- گەر خۆشینەو یستیتایە،
- دلتی بە ئاگا نەدەهینایەوه بۆ ئەوهی تەوبە بکەیت!

(٤٧)

﴿أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ﴾^ط

ئایە خودا بەس نییە بۆ بەندەکەى؟!

(٤٨)

زۆر لەگەڵ دایکیدانەژیا،
نەیزانی سۆزی باوک چۆنە،
برایەکی نەبوو پشتیوانی بێت،
میهرەبانیی خوشکی نەبینی!

لەگەڵ هەموو ئەمانەشدا،
پەحمەت بوو بۆ هەموو جیهانیان:
مرووف و ئازەل و درەخت.....
جوانترین و گەشتەترین رووی هەبوو،
خاوەنی بەرزترین پەوشت بوو.
﴿وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ﴾

(٤٩)

ئەو دەمەى لە بەرانی کۆپى عازىيان پرسى:
ئەرى پووى خۆشەويست ﷺ وەک شمشیر وابوو؟
فەرمووى: نەخیر....بەلکوو وەک مانگ وابوو!

(٥٠)

دوعا پىشتى مەحەللەکان دەشکىنیت،
زۆر داوا بکە و بىزار مەبە!

(٥١)

﴿وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَىٰ أَمْرِهِ﴾
خودا بەسەر کارى خۆیدا زالە.

(۵۲)

بەراوردیكى سادە ئەنجام بدە:

بەراوردى نىوان ئەو نىعمەتانه بکە که پيټ بەخشاوان،

لەگەڵ ئەو نىعمەتانهى پيټ نەبەخشاوان!

بەراوردى ئەو پوژانه بکە که لەشساغ بوويت،

لەگەڵ ئەو پوژانهى نەخۆش بوويت!

ئینجا بۆت دەردەکهویت تۆ براوهیت!

(٥٣)

گەر خ‌ودا ئه‌و شته‌ی لێ سه‌ند‌یت‌ه‌وه‌،
که‌ پێش‌بین‌یی له‌ ده‌ست‌دان‌یت نه‌کرد‌بو‌و،
شتان‌یک‌ت پێ ده‌به‌خش‌یت،
که‌ هه‌رگ‌یز به‌ خه‌یاڵ‌ت‌دا نه‌ها‌ت‌وه‌ پ‌یت به‌به‌خش‌یت!

(٥٤)

دروسته له‌ نی‌وان سو‌ج‌ده‌کان‌دا ب‌ل‌ێن‌:
(اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَارْحَمْنِي وَاجْبُرْنِي وَارْزُقْنِي وَارْفَعْنِي)
واته‌: خ‌ودایه‌، ل‌ێم خ‌ۆش به‌، ر‌ه‌حمم پێ ب‌که‌، سا‌پ‌ی‌ژم ب‌که‌، پ‌ۆزیم ب‌ده‌
و، به‌رزم ب‌که‌ره‌وه‌.
(سا‌پ‌ی‌ژم ب‌که‌)

وه‌ک ئه‌وه‌ی پ‌ۆژانه‌ ز‌ۆر ده‌ش‌ک‌ێن‌،
پ‌ن‌ویست‌مان به‌وه‌یه‌ خ‌ودا سا‌پ‌ی‌ژمان ب‌کات!

(۵۵)

هەندى جار،
گەپانەووت بۆ لای خودا،
لەووه دەست پى دەکات که کهسیک دلت دەشکینیت،
یان کهسیکی نزیکت خیانهتت لی دەکات،
هەتا بیئومید دەبیت لە مروڤهکان و پەنا دەبەیتە بەر خودا،
ئەویش بى پىویستت دەکات لە هەموو جیهان!

(۵۶)

ئەو دهمە ی یه عقوب فه رمووی:

﴿وَأَخَافُ أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ﴾

واته: ده ترسم گورگ بیخوات.

یوسف و بینایی له دهست دا!

ئەو دهمە ی فه رمووی:

﴿أَشْكُوا بَنِي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ﴾

واته: باسی سکاڵا و غەم و په ژارەم هەر بۆ لای خوا ده بهم.

یوسف و بینایییه که ی بۆ گه پرایه وه!

(۵۷)

لە کاتى بانگى بهيانيدا دوو بژاردەت هەيه:
بخەويت بۆ ئەوهى خەوهکەت تەواوبکەيت يان،
هەستيت بۆ ئەوهى خەونهکانت بێنەدى!

(۵۸)

گەر خودا له شوینیکدا داینایت و،
دهتتوانی ئاسانکاری بۆ خه‌لکی بکه‌یت،
ئاسانکارییان بۆ بکه‌.
وه‌للاهی نازانی دوعای یه‌کیکیان چ کاریکت بۆ ده‌کات!
کئی نالی له‌ نیوان ئه‌وانه‌دا، که‌سیکی تیدا نییه‌
گەر سویند بخوات له‌سه‌ر خودا، خودا داواکه‌ی بۆ جیبه‌جی ده‌کات!

(۵۹)

﴿فَإِنَّهُ كَانَ لِلْأَوَّابِينَ غُفْرًا﴾

واته: خودا بۆ تهوبهكاران و پهشیمانان زۆر لیخۆشبوو و بهخشندهیه.

(الأواب)

ئەو کەسەیه تاوان دەکات، دواتر داواى لیخۆشبوون دەکات.

تاوان دەکات، داواى لیخۆشبوون دەکاتهوه.

تاوان دەکات، داواى لیخۆشبوون دەکاتهوه.

تاوان دەکات، داواى لیخۆشبوون دەکاتهوه.

ههتا خودا دهفهرمویت:

بهندهکهه زانی پهروهردگاریکی ههیه،

له تاوان خۆشدهبیت و به هۆی تاوانیشهوه سزا دهدات،

ههه بۆیه منیش لێی خۆشبووم.

(٦٠)

﴿وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُوا﴾

واته: دهبا لیبوورده بن، دهبا چاوپووشی بکهن.

مهسعودی کورپی موحه ممه دی هه مزانی،
که سیکی زۆر باش بوو، که سیکی زۆر لیبوورده بوو.
خه لکی ده بووری و دهیوت: رابردوو باس ناکریت!
له دواى مردنى له خه وندا بینیان و، لیان پرسى:
خودا چۆن مامه له ی له گه لدا کردیت؟
وتی: له بهرده میدا وهستام و فهرمووی:
ئهی مهسعوود، رابردوو باس ناکریت.
بیبهن به رهو به ههشت!

(٦١)

﴿قُلُوبًا أَنَّهُوَ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ لَلَّيْتُ فِي بَطْنِهِ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ﴾

واته: خو ئه‌گهر له‌و که‌سانه نه‌بوايه که ته‌سبیحات و یادی خوا ده‌که‌ن،
تا پوژی زیندووکردنه‌وه له‌ ناو سکی نه‌هه‌نگه‌که‌دا ده‌مایه‌وه.

له‌ کاتی ئارامیدا خودای له‌ یادبوو،
خوداش له‌ کاتی نار‌حه‌تیدا له‌ یادی نه‌کرد،
هیچ که‌سیک هینده‌ی خودا به‌وه‌فا نییه‌.

(٦٢)

ئهم پووحه‌ی له‌ نیوان سه‌رپیچی و گویرایه‌لیتدا دیت و ده‌چیت،
پووحیکی نموونه‌یی نییه‌،
به‌لام خو‌شیده‌وییت خودایه‌!

(٦٣)

له‌وه‌یه ئه‌و دهمه‌ی ده‌خه‌وێت له‌ کارێک بێئومێد بووبێت،
به‌لام که‌ پۆژ ده‌بێته‌وه‌، ده‌بینیت ده‌رووت لی کراوته‌وه‌!

(٦٤)

خه‌م و ئازاره‌کانت فری بده‌ پشته‌وه‌ و،
لیگه‌پی خودا ساپیژی برینه‌کانت بکات!

بیرت بێت: ﴿وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا﴾

خودا، توانا و ده‌سه‌لاتی به‌سه‌ر هه‌موو شتیکدا هه‌یه‌!

(٦٥)

دیاریکردنی نه‌خۆشی:

﴿وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ﴾

واته: سویند به خوا ئیمه چاک ده‌زانین که،

به‌راستی دلت ته‌نگ ده‌بیت به‌و گوفتاره نابه‌جیه‌ی که پیت ده‌لین.

چاره‌سه‌ره‌که‌ی:

﴿فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ﴾

واته: جا ته‌سبیحات و سوپاس و ستایشی په‌روه‌ردگارت بکه و،

له‌پیزی سوژده‌به‌راندابه.

(٦٦)

خەلکى ستایشت دەکەن، چونکە خودا دایپۆشیویت!
فەزڵەکە هێى ئەو زاتەىە دایپۆشیویت، نەک ئەوەى ستایشى کردوویت!

(٦٧)

متمانەت هەبێت،
خودا زۆر بەسۆزترە لەوەى دلە خەمبارەکەت لە یاد بکات.
زۆر لەوە بەخشندهترە خەمەکانت درێژە بکێشن و،
خۆشى نەهینیتە پێت.
خودا زۆر لەوە مەزنتەرە هیواىەکت تیدا بخولقینیت، پاشان بيمرینیت.
خودا لە خەمەکانت گەورەترە!
پۆژیک دیت دەلێت:
خودا بە جۆریک دلی سارپێژ کردم،
هەرگیز خەونم پێوہى نەدەدی!

(٦٨)

مووسا فەرمووی: ئەوه گۆچانەکەمە، خۆمى بەسەردا دەدەم!
خودا فەرمووی: دەى فریى بدە، ئەى مووسا!

(٦٩)

ئاواتەخوازم پیغەمبەرى خودا،
دەست بخاتە سەر سینگم و دوام بۆ بکات و پیم بلیت:
ئەمە دونیایە، دیدەنیمان بەهەشتە، خەمبار مەبە!

(٧٠)

عائیشه ده‌فه‌رمویت:

گهر که‌سیکتان داوای له‌خودا کرد، با داوای زۆر بکات،
چونکه داوا له‌په‌روه‌ردگاری ده‌کات.

(٧١)

به‌جوانی مافی نوێژه‌که‌ت بده،
دواتر داوای هه‌موو مافه‌کانت بکه....

(٧٢)

په‌روه‌ردگارا،
په‌يامه‌كانم زۆره‌ بۆت،
زۆر له‌وه‌ش به‌خشنده‌تریت كه به به‌تالی بیانگه‌پرینیته‌وه.

(٧٣)

﴿وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى﴾
له ئاینده‌دا په‌روه‌ردگارت ئه‌وه‌نده‌ت ناز و نیعمه‌ت پێ ده‌به‌خشییت،
كه زۆر پێی رازی ده‌بییت.

(٧٤)

ئاممان نەكەى لە ئارامگرتن بىزاربیت،
 گەر خودا ویستی لى بىت لە چاوتروكانىكدا ئاواتەكانت دەهینیتە دى،
 ئەسرین و گریانەكەتى لى شارەوہ نییە،
 دەستەوسان نییە خۆت و دۆخەكەت چاك بكات،
 لى ئەوانەى خۆشدەویت بە ئیلحاحەوہ داواى لى دەكەن.
 ئەى نەیفەرمووہ: ﴿إِنِّى جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوا أَنَّهُمْ هُمُ الْفَائِزُونَ﴾
 واتە: بىگومان ئەمڕۆ من پاداشتم داوونەتەوہ، بەھۆى ئەوہوہ كە خۆگر
 بوون، بە راستى ھەر ئەوانیش سەرکەوتوو و سەرفرازن!
 ئارام بە!.....قەرەبووکردنەوہكەت سەرسوڕھینەر دەبیت!

(٧٥)

خودا هه‌موو پێگاكان داناخات،
دلنیا به هه‌ندی پێگا هه‌یه، هه‌یشتا نه‌تگرتونه‌ته به‌ر!

(٧٦)

﴿رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِنَا﴾
﴿رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ ۖ وَاعْفُ عَنَّا وَارْحَمْنَا﴾
﴿رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَقَّنَا مُسْلِمِينَ﴾
﴿رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِن لَّدُنكَ رَحْمَةً﴾
﴿رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا﴾

قه‌تاده ده‌فه‌رمویت:

وه‌للاه‌ی به‌رده‌وام ده‌لین، "رَبَّنَا رَبَّنَا" هه‌تا وه‌لامیان ده‌دریته‌وه.

(۷۷)

ئەى فاتىمە،

ئارام بگرە لەسەر تالى و نارەحەتییەکانى دونیا،

بۆ نىعمەتەتەکانى دواپۆژ!

– سەردارمان موحەممەد ﷺ

(۷۸)

– ئەو نىعمەتەت پى بلىم گەر ئەو نەبىت ھەموو نىعمەتەکان نامىن؟

– داپۆشىنى خودا!

پەرورەينە، داپۆشىنى خۆتمان لى ھەلنەگریت!

(٧٩)

دەلین:

تەنانهت بیرکردنەوه له تەوبه، به تەوبه ههژمار دهکریت!
خودایه به پهحمهتهکهت شه‌رمه‌زart کردووین!

(٨٠)

خودا وه‌لامت ده‌داته‌وه و،
چیرۆکی ساپژبوونه‌کهت ده‌بیته هیوا بۆ کهسانی تر!

(٨١)

خودایه، ئه‌مجاره داواى هیچ شتیکت لى ناکه‌م،
به‌لکوو سوپاست ده‌که‌م له‌سه‌ر هه‌موو ئه‌و نیعمه‌تانه‌ی پیت به‌خشیوم!

(۸۲)

تہنہا بہہوئی ھەلەییەکەوہ،
خەلکی ھەموو رابردووہ جوانەکەت دەسپرنەوہ.
خوداش ھەموو رابردووہ ناشرینەکەت،
بە تەوہییەکی راستگۆیانە دەسپیتەوہ،
کامەیان شایستەیی ئەوہن ھەولبەدەیی لیت رازی بن!

– موحەممەد مەتوہلی شەعراوی

(۸۳)

شیخ شەنقیتی دەلیت:
ئەو دەمەیی ئیمانێ دابەزی و،
تەمەلیت دەکرد لە پەرسەشدا، دەست بەم دوایەوہ بگرە:
"خودایە بەدبەخت و بیبەشم نەکەیت!"
"اللهم لا تجعلني شقياً ولا محروماً"

(٨٤)

گەر خودا بەندەییەکی خوشوویست،
حەقیقەتی کەسانی چواردەوری بۆ دەردەخات!

(٨٥)

خەڵکی لە باسکردنی خەم و گرتەکانی ژانیان جیاوازن
بەلام....
ئەو کەسەى لە دوعا و سوجدەدا بۆ خودای باس دەکات،
باشترین پێگای هەلبژاردوو!

(٨٦)

په‌روه‌ردگارا یارمه‌تیم بده،
نه‌دهم له‌ ده‌رگایه‌ک که بۆ من نه‌کراوه!
هه‌ولێ کردنه‌وه‌ی شتی‌ک نه‌دهم که کلێله‌که‌یم له‌ لا نییه!
مه‌هێله‌ پ‌رووحم په‌یوه‌ست بێت به‌ شتی‌که‌وه‌ که هه‌ی من نییه!
پ‌ازیم بکه‌ به‌وه‌ی وێستت لێیه‌ و پێت به‌خشیوم،
وام لێ بکه‌ ته‌نها موحتاجی به‌ر قاپیه‌که‌ی تو بم!

(٨٧)

﴿مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَى﴾

واته: په‌روه‌ردگارت وازی له‌تۆ نه‌هیناوه و لیت دلگیر نه‌بووه!

به‌پاستم بزانه،

به‌رده‌وام له‌ژیر چاودیری خودادایت و ئاگای لیته...

(٨٨)

﴿وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ﴾

واته: ئه‌گه‌ر خودا خیر و خوشییه‌کی بوی بۆت،

ئه‌وه هیچ که‌سیک نییه ببیته ریگری!

له‌گه‌ل ئه‌و به،

له‌به‌ر ده‌رگا که‌ی بوه‌سته،

داوا‌ی لی بکه،

چونکه ئه‌و زاته ناهیلایت هیچ شتیک ریگری له‌فه‌زله‌که‌ی بکات!

(٨٩)

وا مه‌زانه ته‌نهایت،
به‌رده‌وام خودا له‌گه‌لته.
متمان‌ه‌ت به‌م س‌س‌ی شته‌هه‌بی‌ت:
هیچ که‌سی‌ک له‌ خودا می‌هره‌بانتر نییه‌ بۆت.
هیچ که‌سی‌ک ه‌ینده‌ی خودا گرنگی به‌ خه‌مه‌کان‌ت نادات.
ته‌ن‌ها خودا ده‌توان‌یت زیان‌ت له‌سه‌ر هه‌لب‌گری‌ت.

بیئۆمی‌د مه‌به، خودا له‌گه‌لته!

(٩٠)

لەدواى چەندىن ساڵ بۆت دەردەكەوئىت،
ئەو دەمەى خودا ئەو شتەى لى گرتىتەوه كه زۆر خۆشتەدەوئىست،
تەنها بۆ ئەوه بووه بە جوانتر لەوه قەرەبووت بۆ بکاتەوه و،
دلت رازى بکات. متمانهت به خودا هەبئىت.

(۹۱)

گەر ههستت کرد رووحت له خودا دووره،
بۆ ساتیک بووهسته و، دهستی راستت بخه سه‌ر دلت و بلی:
ئەو زاتەى له دواپۆژدا کۆمان دهکەیتەوه،
ئارامى و خوښوودى و دلخۆشیم بۆ کۆبکەیتەوه،
پەروەرینە که دەبینیت لیت دووردهکه‌ومه‌وه،
به جوانترین شیوه بمگه‌پێنه‌وه بۆ لای خۆت!

(۹۲)

هەموو شتیک گەر وازی لێ بهینیت دەپوکیتهوه،
تهنھا قورئان نهییت گەر وازی لێ بهینیت خۆت دەپوکیتهوه!

(۹۳)

بنواړه چیرۆکی موسا و خزر، خودا پیغه مبهریک و خوشه ویستیکی
خوی دهنیریت بۆ ئهوهی دیواریک راست بکه نهوه که هیی دوو مندالی
سیوییه، چونکه باوکیان پیاویکی چاک بووه!

دەبین ههتا چ ئەندازهیهک خودا گرنگیمان پێ دەدات،
خودا پیمان دهلیت کاری چاکه بکهن و ترستان نهییت،
تهنانهت له دواى مردنیشان منداڵه کانتان دهپاریزم،
ئای چهنده بیپیویسته لیمان و، ئیمهش چەندئ پیویستمان پییهتی!

(٩٤)

ئەو دەمەى لەگەڵ خودادا دەدوینیت، پێویستت بەو نییه بلیت:
ببۆره بەم کاتە بیزارت دەکەم،
یان خولەکیک کاتی خۆتم پێ ببەخشە!
ئەو هەموو شتێک دەزانیت بەبێ ئەوێ یەک وشەش بلیت،
بەلکوو ئەوێ جێی سەرنبە چیرۆکەکت دەزانیت و،
گویشیت لێ دەگریت،
نالیت ئەمە هەزار جار ئەمەمان بۆ باس بکەیت،
لەگەڵ خودا، هەرچی باس بکەیت هەست بە شەرمەزاری ناکەیت!

(٩٥)

﴿مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ﴾

واته: هه‌رچی لای ئیوه‌یه ته‌واو ده‌بیټ و نامینیټ،
به‌لام ئه‌وه‌ی لای خوایه هه‌ر ده‌مینیټ!

(٩٦)

پرسیار: له‌باره‌ی خوداوه بۆم بدوئ؟
وه‌لام: ده‌بینیټ سه‌رپیچی ده‌که‌یت، وا له دلت ده‌کات هه‌ست به
په‌شیمانی بکه‌یت. دواتر داواي لیخۆشبوونی لی ده‌که‌یت، ئه‌ویش لیټ
خۆشده‌بیټ، دواتر لیشت رازی ده‌بیټ و، خراپه‌کانیشت بۆ ده‌گۆریت
به‌چاکه‌!

(٩٧)

ئەو كەسەى شەونویژ دەكات،
خودا نووریك دەخاته دەموچاویەو،
هەموو موسلمانیک خوشیدەوێت.
ئەو كەسەى یەكەمجاریەتى دەیینیت، دەلیت:
ئەو كەسەم خوشدەوێت!

(٩٨)

مانگ دەگیریت نوێژ دەکهین،
خۆر دەگیریت نوێژ دەکهین و،
وشکه سالیش دەبیت نوێژ دەکهین!

نوێژ گرفته کانی گەردوون چارەسەر دەکات،
چۆن چارەسەری گرفته کانی تو ناکات!

(۹۹)

﴿رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ^ط

وَمَا يَخْفَىٰ عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ﴾

واته: پهروهردگارمان، بهراستی تو دهزانی به هرچی دهیشارینهوه و
هرچی دهری دهبرین، هیچ شتی لای خوا شاراوه نییه نه لهزهوی و
نه لهئاسماندا.

گومانته وایه، شتیکه ههیه له خودا شارهوه بیت!
تهنانهته ئهوشتهیه نه تدرکاندووه خودا دهیزانیت.
ههموو ئاوات و خهههکانت، شتیکه له زانسته فراوانهکهی.
ئارام به!

(١٠٠)

به دوعا دهجهنگيم و،
به ئيزنى خودا سهردهكهوم.

(١٠١)

هه‌ر ده‌رگایه‌ک سێ جار لێت دا و بۆت نه‌کرایه‌وه، بگه‌ڕێوه!
ئێللا ده‌رگای دوعا نه‌بی‌ت،
ئالوده‌ی لێدان له‌و ده‌رگایه‌ ببه‌!

(١٠٢)

ئەو دەمەى خودا سەرەتایەکی نویت پى دەبەخشیت،
هەلە کۆنەکانت دووبارە مەکەرەوه!

(١٠٣)

ئەو نارەحەتى و گەرفتەى کە پرووى کەسانی چواردەورتى دەرخواست،
تەنھا ریکەوتیک نەبوو،
بەلکوو دیارییهک بوو لەلایەن خوداوه بۆ تۆ!

(۱۰۴)

پیاویک هاته خزمه تی پیغه مبه ری خودا ﷺ و وتی:

گەر تاوانیک بکه م خودا له سه رمی دهنووسیت؟

فهرمووی: دهنووسیت.

وتی: گەر ته و به م کرد؟

فهرمووی: دهیسرپیتته وه.

وتی: گەر گه رامه وه سه ری؟

فهرمووی: دهنووسیت.

وتی: گەر ته و به م کرد؟

فهرمووی: دهیسرپیتته وه.

وتی: گەر گه رامه وه سه ری؟

فهرمووی: دهنووسیت.

وتی: گەر ته و به م کرد؟

فهرمووی: دهیسرپیتته وه.

وتی: هه تا چ کاتیک دهیسرپیتته وه؟

فهرمووی: هه تا ئیوه له داوای لیخۆشبوون بیزار نه بن،

خودا له لیخۆشبوون بیزار ناییت!

(١٠٥)

پەرورەدگار،

یەعقوب ھانای بۆ بردیت،

لە خەم ڕزگارت کرد و، بینایی و کۆرەکەیت بۆ گەپاندهوه.

نوح داوای لێ کردیت و، لە ناپەهەتی ڕزگارت کرد.

ئەیوب داوای لێ کردیت و، لە نەخۆشییەکەى ڕزگارت کرد.

یونس داوای لێ کردیت و، لە تاریکی ڕزگارت کرد.

زەکەرەیا داوای لێ کردیت و، لە داوای بیئومیدبوون یەحیات پێ بەخشی.

ئێبراهیم لە ئاگر ڕزگار کرد.

پەرورەدگار،

گەر سزام بەدەیت، شایەنى سزام.

گەر وەک ئەوانیش پەحمم پێ بکەیت،

ئەوه ھەر لە بەخشندهیى و پەحمەتى تۆ دەوشیتەوه!

خودایە لە ناپەهەتییهکانم ڕزگارم بکە.

(۱۰۶)

﴿وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا ۚ إِنَّ اللَّهَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ﴾

واته: گەر نيعمه ته كانى خوا بژميرن، بۆتان ناژميردرين،
به راستى ئاده مى زۆر سته مكار و سپله يه.

﴿وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا ۚ إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

واته: ئەگەر نيعمه تى خوا بژميرن، ناتوانن بيانژميرن،
به راستى خوا ليبوردهى ميه ره بانه.

ئايه تى يه كه م: به مامه لهى مروڤ له گه ل خودادا كو تايى هات!
ئايه تى دووهم: به مامه لهى خودا له گه ل مروڤدا!

خودا چه ندئ مه زن و ميه ره بانه و، مروڤيش چه ندئ سپله!
پاك و بيگه ردئ بو تو خودايه.

(١٠٧)

پەرورینە، تۆ بەو شیۆهیهى که دەمه‌وێت،
پینوینیم بکه،
بۆ ئەوهى بەو شیۆهیه بم که دهته‌وێت.

(١٠٨)

سووره‌تى عه‌له‌ق به (بخوینه) ده‌ست پى ده‌کات و،
به (سوچه ببه و نزیک به‌ره‌وه) کۆتایی دیت.

که‌وايه پيوسته خویندن و خویندنه‌وه‌ت، بۆ ئەوه بیت که له خودا
نزیك ببسته‌وه، باشتر و گوێڕاله‌تر بیت و، په‌یوه‌ندیت له‌گه‌ڵ خودایا
باشتر بیت....

(۱۰۹)

خودايه بمبووره،
ئهو دهمه‌ي سوجدت بۆ دهبه‌م و له ناخمدا هزاره‌ها قسه هه‌يه.
ئهو دهمه‌ي به گومانه‌وه پروت تیده‌که‌م.
ئهو دهمه‌ي نوێژ ده‌که‌م و نوێژه‌که‌م وه‌ک پيوست نيه.
ئهو دهمه‌ي به‌هۆي برياره‌كانته‌وه ده‌گريم.
خودايه، بمبووره گهر ئاراميم لى برا،
ده‌ستم بگه‌ره و به جوانترين شيوه‌ه بمگه‌رينه‌وه!

(۱۱۰)

خاترجہم بہ،

ساږیژکردنی خودا، زال دہبیّت بہ سہر برینہ کانتدا!

(۱۱۱)

بہ خششی خودا دوا دہکہ ویت، بۆ ئوہی زیاتر دوعا بکہیت.

گہر راستہ وخۆ دواى دوعا کانمان وہ لآمان بدرانیہ تہ وہ،

کہ سمان ہہ ستمان بہ چیژی دوعا نہ دہ کرد،

ہہ ستمان بہ چیژی مونا جات کردن لہ گہل خودادا نہ دہ کرد و،

ہہ ستمان بہ گومانی باش بردن بہ خودایش نہ دہ کرد.

(۱۱۲)

﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا^ط

وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾

ههه كه سیک چاکه بکات ئه وه (له پوژی دوايیدا) ده ئه وهندهی
چاکه که ی پاداشتی بو ههیه، ههه كه سیکیش خراپه بکات ئه وه تولهی
لی ناسینریت، تهنها به وینهی خوی نه بی و ئه وانه سته میان لی
ناکری.

(۱۱۳)

ئازاریک بوو بهرگه نهدهگیرا،
ئهوه دهزانم،
بهلام خودایه خۆت ئاگات لئی بوو،
ئهوهش بهسه!

(۱۱۴)

﴿قُلْ يٰعِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَّحْمَةِ اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ﴾
ئهێ موحهممهد بلی: ئهێ بهندهکانم ئهێ ئهوانهێ که خۆتان زۆر
گوناھبار کردوو، نائومید مهبین له میهرهبانێ و بهزهیی خوا،
چونکه بیگومان خوا له ههموو گوناھهکانتان خۆش دهبیست، بهراستی
ههر ئهوه لیبوردهی بهبهزهیییه.

(۱۱۵)

دوور لەوہى ئاواتەخوازم بچمە بەهەشت و دەترسم بچمە دۆزەخەوہ.
بەراستی حەز دەکەم خودا ببینم...
دەمەوێت ئەو زاتە ببینم کە ھۆکاری شادوومانیمە.
دەمەوێت ئەو زاتە ببینم کە لە ناپەڕەتیەکان پزگارىم دەکات.
ئەو زاتەى دالەدى دام و پشتیوانم بوو،
لەو دەمەى ھەمووان پشتیان تى کردم.
ئەو زاتەى.....

خودایە بێبەشمان نەکەیت لە تەماشاکردنى ڕووى پیرۆزت.

(۱۱۶)

خودایه لای خۆت مالیکم بۆ بونیاد بنی،
سیبەرەکهی عەرشه کهت بێت و،
پووناکییه کهی پووی خۆت.
له گهل خۆشه ویستاندا کۆمبکه یته وه.

خودایه خۆشه ویستی خۆت بخه یته دلمه وه،
له خۆتم نزیک بکه ره وه و،
به خۆته وه قالم بکه.
خودایه یارمه تیم بده و لیم رازی به!

(۱۱۷)

گەر زۆر حەزت دەکرد شتیک بە دەست بهێنیت،
سوجدە ببە و بلى:
پەروەردگارا، من ئەو شتەم خۆش دەوێت،
توانای خۆتم نیشان بدە لەو شتەدا.

(۱۱۸)

ئەرى لاواز و بیئومید دەبیت،
لە دەمیکدا خودا هاوکار و پشتیوانتە؟!

(۱۱۹)

خودا به جوړیک دهمانپاریزیت،
که ئیمه لیی تیناگهین.

(۱۲۰)

"تالی ئارامگرتن ئازارت دەدات،
لی ئه و دهمه ی قه ره بووی خودا دیت،
ئه وه ت له یاد دهچیت که ئازاری داویت."

(١٢١)

- له دوعاكانتدا بينه‌شم مه‌كه!
- كه‌ست ديوه دلى خوى له ياد بكات؟!

(١٢٢)

﴿فَفِرُّوا إِلَى اللَّهِ﴾

ئینجا به‌په‌له به‌رهو لای خوا بپۆن!

(١٢٣)

مه‌لێ مه‌حاله ئه‌وه به‌ده‌ست به‌یتم که ده‌مه‌وێت!

زه‌که‌ریا ئێسکه‌کانی پووکا بوونه‌وه،

سه‌ری سپی بووبوو،

خیزانی پیره‌کیک بوو که له منداڵیون چووبه‌وه.

له‌گه‌ل هه‌موو ئه‌مانه‌دا،

زه‌که‌ریا به‌ته‌واوی متمانه‌وه،

داوای له‌ خودا کرد که منداڵی پی به‌خشیت.

خودا پیی به‌خشی!

بیرت بیت، هه‌چ شتیک لای خودا مه‌حال نییه!

(۱۲۴)

زۆر له دەرگای خەلکیم دا، تەنھا هەژاری و زەلیلیم زیادی کرد.
بە زەلیلییه‌وه له دەرگاکی تۆم دا و، عیززەتم زیادی کرد!

(۱۲۵)

ئەو دەمەى له دڵەوه سامان دەبەخشیت،
گێرفانتى پى پر دەکەیت.

(۱۲۶)

گەورەترین نیشانه‌ى گومانی باش بردن بە خودا،
بەردەوامبوونتە له دوعاکردن،
گەرچى وه‌لامدانە‌وه‌ت دواکەوتوو!

(۱۲۷)

پەناگەى مەرۆف.....پەرورەردگاریەتى.

(۱۲۸)

خودایە، زۆر گریام و چەندین وردهکاریم وت که هەموویت دەزانى،
کۆمەلى ئازارم باس کرد که ئاگات لییانە، دلم هەلدايه وه و زمانم هاته
گو بۆت، هیمام بو شانم کرد و پیم راگەیاندىت بارى سەرشانم
قوورسە، داوام لی کردیت خەونەکانى ناخەم بەدى بهیئیت، پەنام بو
هینای بە ناوہ مەزنەکانت، خودایە بە زوویى وهلامم بەدەرەوہ.

(۱۲۹)

ئەو برىنەى قورئان ساپىژى دەكات،
ساپىژبوونەكەى زۆرتىن ماوه دەخايەنىت.

(۱۳۰)

دەترسم خودا بەهوى تاوانىكمهوه سزام بدات و،
لە شەونويژ بىبەشم بكات.
هەر بۆيه وا مەزانه بە ويستى خۆت هەستاويت بۆ شەونويژ،
بەلكوو خودا هەلبىژاردوويت و خوشىدەوييت.

(۱۳۱)

﴿إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ وَنِدَاءً خَفِيًّا﴾

واته: هانا و هاواری برد بۆ په‌روه‌ردگاری به په‌نهانی.

ئ‌بینو ته‌یمیه ده‌فه‌رمویت:

دوعاکردن به په‌نهانی به‌ئه‌ده‌بتره،

چونکه لای پادشاکان ده‌نگ به‌رز ناکریت‌ه‌وه.

(۱۳۲)

براکانی یوسف وتیان: ﴿وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾

بیگومان پارێزگاری لی ده‌که‌ین و ئاگامان لی ده‌بی‌ت.

یه‌عقوب پی وتن: ﴿قَالَ لَهُ خَيْرٌ حَافِظًا﴾

که‌واته خوا چاکترین پارێزه‌ره!

ئه‌وان یوسفیان ون کرد و خودا پاراستی،

متمان‌ه‌ت به خودا هه‌بی‌ت و، ئاسووده به.

(۱۳۳)

قەرہبووی خودا،
ئەو تالییەت بیر دەباتەوہ کہ چەشتووتە....

(۱۳۴)

- ئەو دەمەی هیچ پەنایەک شک نابەم، بەرەو کوئ بچم؟
- بەرەو لای خودا!

(۱۳۵)

﴿وَابْيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ﴾

واته: چاوه‌کانی سپی هه‌لگه‌را و ئاوی سپی تیزا و بینینی نه‌ما له ئاخ و داخ و خه‌فه‌ت و ئێشدا، هه‌ر خه‌م و په‌ژاره‌ی خۆی ده‌خواردوه‌وه.

هه‌تا باسی ئازاره‌کانمان نه‌که‌ین،

که‌س پێی نازانیت،

لی خودا ئاگای له ئازاره‌کانت،

که‌رچی بێده‌نگیش بیت!

(۱۳۶)

بۆ به‌ختی ده‌گریا،

میهری خودا رڤا به‌سه‌ریدا،

ده‌ستی کرده‌وه گریان،

به‌هۆی ئه‌وه‌ی گومانی خراپی به‌ خودا بردووه‌!

(۱۳۷)

نہخۆش دہکەویت، چونکہ دہیہویت لیت خوښبیت.
تووشی بہ لا دہبیت، چونکہ دہیہویت رحمت پی بکات.
تووشی خەفەت دہبیت،
چونکہ دہیہویت ھەست بہ چیژی دەرولیکردنەوہ بکەیت.
ھەرگیز میھری خودات لی ناپریت!

(۱۳۸)

گەر بینیت خەلکی لە کاتی ناپرەحەتیدا لیت دوور دەکەونەوہ،
بزانە خودا دہیہویت خۆی کارەکەت بەرپۆھببات!

– شەعراوی

(۱۳۹)

که له قورئان دابراویت،
له نوێژدا تەمبەلی دەکەیت،
بەپێویستیت له شەونوێژ،
بەخشینت بەلاوه سەختە،
زمانت گیرە بۆ یادی خودا،

ئەى له چ دەرگایەکەوه چاوه‌ڕێی دەروولیکردنەوهیت!

(۱۴۰)

بۆچی دەبیت چاوه‌ڕێی گرفتیک بین هەتا بمانگەرێنیتەوه بۆ لای؟
یان بەلایەک ناوی ئەومان بیربختەوه؟
یان بە ڕووداویک بگەرێنیتەوه بۆ مزگەوت؟
ئەرى خودا شایستەى ئەوه نییە،
بەبێ بەلا و ناره‌حه‌تییه‌کان، ملکه‌چی بین و پەنای بۆ ببه‌ین!

(١٤١)

دوودل مەبە،

خودا قەرەبووی هەموویت بۆ دەکاتەوه،

چونکە لە دەمیکدا رازی بوویت کە رازیبوون تێیدا ئاسان نەبوو.

(١٤٢)

خودایە،

کۆشش دەکەم بۆ ئەوەی پیس و خراپ نەبم،

هەڵدەدەم بچمە ریزی کەسە چاکەکانەوه،

یارمەتیم بدە!

(١٤٣)

بەشەرمەوه نەیتییەکانمان لە خەڵکی سەر زەوی دەشارینەوه،
دواتر بە یەقینەوه بۆ ئاسمانی باس دەکەین!

(١٤٤)

کە خودا ویستی لیبوو خراپەیهکت لى دووربخاتەوه،
وات لى دەکات خراپە کە نەبینیت،
یان وا لە خراپە کە دەکات پێی تۆ نەزانیت،
یان واتان لى دەکات بە یەک بگەن و لە یەکتەری جیاپنەوه،
بەبێ ئەوهی خراپە کە زیانت پێ بگەیهنیت!

(١٤٥)

خه‌یالی ئه‌وه بکه،
خودا ته‌ماشات بکات و ببینیت،
قالی به سارپژکردنی برینی که‌سه‌کانه‌وه،
له ده‌میکدا له هه‌مووان زیاتر بریندارتریت!
وه‌للاهی، خودا سارپژی هه‌موو برینه‌کانت ده‌کات و پازیت ده‌کات.

(١٤٦)

نە کەس حەسوودی پێ بردووم،
نە چاویان لێ داوم،
هەموو شتە کە ئەو هیە،
کە مته‌رخەمم لە یادی خودا و،
پۆچوومه لە تاواندا.

(١٤٧)

خودا،
هەموو گرتە کانت دەگۆرێت بۆ چارەسەر،
هەموو ئاواتە کانت دەگۆرێت بۆ حەقیقەت،
هەموو خەونە کانت دەکاتە راستی،
هەموو ئەسرىنه کانت دەگۆرێت بۆ زەردەخەنە....

(١٤٨)

ئەو دەمەى زانیم خودا بیسەرى پازەکانمە،
گریام!

(١٤٩)

لە سکی نەهەنگدا هیوایەک هەبوو،
ئەى تو بۆ بیھىوايت؟!

(١٥٠)

به سه‌رسوږمانه‌وه ته‌ماشای ئه‌و دیمه‌نهم ده‌کرد،
 که تییدا هه‌ولێ تیرۆرکردنی عائیژ قه‌ره‌نی ده‌دریټ له‌ فلیپین.
 چۆن که‌سه‌که‌ له‌ دووری یه‌ک مه‌تره‌وه،
 شه‌ش فیشه‌ک ده‌نیت به‌ شیخه‌وه، به‌بێ ئه‌وه‌ی هیچ به‌ربه‌ستیک له‌
 نیوانیاندا هه‌بیټ، ته‌قه‌که‌ره‌که‌ش که‌سیکی لیها‌توو دیاره، به‌لام دواتر
 شیخ به‌ ساغ و سه‌لامه‌تی، له‌و پووداوه، پرزگاری ده‌بیټ!

له‌ یادمه‌ چۆن یه‌ک فیشه‌ک، له‌ دووره‌وه،
 ژیا‌نی جو‌ن که‌نه‌دی به‌ کو‌تا هی‌نا،
 له‌ ده‌می‌کدا ترۆمبیله‌که‌ی ده‌جو‌لا و پاسه‌وانه‌کانیشی له‌ ده‌ووری بوون!
 ئه‌م پووداوه وانه‌یه‌کی ته‌واوه، به‌لکو‌و کتیبتیکه‌ و له‌ چه‌ندین به‌ش
 پیکه‌اتوو له‌ واتای ناوی خودا (الحفیظ)(پاریزه‌ر)!

- عه‌لی جابر فه‌یفی

(١٥١)

به گریانەوه دەچیتە خزمەتى و،
به ئارامى و پازیبوونەوه دەگەپیتەوه،
چونکه ئەو خودایه.

(١٥٢)

به پیشنوێژى مزگەوتەکان بڵین،
زۆر له سوژدەدا بمیننەوه،
دلەکانمان ماندوون و قسەمان زۆرە لەگەڵ خودادا!

(١٥٣)

گهر له دلتدا چلّیک پووکایه‌وه،
سبه‌ینی خودا له جیگه‌یدا دارستانیک ده‌روییت،
ئارام به!

(١٥٤)

گهر له هه‌موو لایه‌که‌وه چاودییری خودا ده‌ورت نه‌دا،
له‌ناو ده‌چیت،
ژیان کیلگه‌یه‌که پره له نه‌خۆشی و پلانگی‌ری و ماندوویی،
به‌بی چاودییری خوداش، ئه‌و درپدانه قوت ده‌ده‌ن!

(۱۵۵)

ئەو دەمه‌ی داواى شتیک له‌که‌سیک ده‌که‌یت و،

ده‌لیت: باشه، به‌سه‌ر چاوم!

زۆر دل‌خۆشده‌بیت.

خه‌یاڵ بکه‌ خودای گه‌وره‌ ده‌فه‌رمویت:

﴿فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا﴾

واته: تۆ له‌ ژێر چاودێری ئیمه‌دایت!

(۱۵۶)

پێی وت ئەم هه‌موو دُنیا بیه‌ت له‌ کۆی بوو؟

هێمای بۆ ئاسمان کرد و پێکه‌نی.....

(١٥٧)

موسای شیرەخۆرە، لەوپەپى لاوازیدابوو، نەخنکا!
فیرعەون لەوپەپى توانایدابوو، لە نیلدا خنکا.
کارەکانت ڕادەستى خودا بکە و،
ئارام بە.
تەنھا ئەو دیتە ڕیت کە بۆت نووسراوە.

(١٥٨)

که لەتیک خورما لە ئاگر دوورمان دەخاتەوه،
بەخشینیش تووڤهییى خودا خامۆش دەکات،
پۆژوو حەفتا پاییز لە ئاگر دوورمان دەخاتەوه،
دەستنویژ دەبیته هۆى سڤینه‌وهى تاوانه‌کانمان،
چاکه‌یه‌کیش یه‌ک به‌ ده‌ زیاتره‌،
بۆچی باوه‌رمان وایه‌ به‌هه‌شت هێنده‌ دووره‌؟

(١٥٩)

له‌دواى ئەوه‌ى هه‌موو قورئانى پیرۆزم له‌به‌ر کرد،
دلنیا‌بووم له‌وه‌ى ئیدی ده‌توانم هه‌موو شتی‌ک ئەنجام بده‌م و،
سه‌رکه‌وتووش بم تیندا،
چونکه‌ توانیم مه‌زنت‌ترین کار ئەنجام بده‌م!

(١٦٠)

په‌روه‌رینه،

وام لای بکه چاوه‌رپیی شتیک نه‌که‌م که نایه‌ت و،
دل‌م وابه‌سته‌ی شتیک نه‌بیته که هیی من نییه.

(١٦١)

﴿سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا﴾

له‌دوای هه‌موو پوژه سه‌خته‌کان،

پوژانیک چاوه‌رپیتن پرن له ئاسووده‌یی و به‌خته‌وه‌ری،
ژیانت پر ده‌که‌ن له کامه‌رانی.
ئه‌مه به‌لیننی خودایه.

(۱۶۲)

خودای گەوره دەفەر مویت: ﴿أَجِيبْ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ﴾

پیتی یائی (دعانی) سراووتهوه، له دەمیکدا هیچ ھۆکاریکی نەھووی نییە
بۆ سڕینەوھى لیژەدا، ھەندى له موفەسیرەکان وتوویانە:
وہ لامدانەوہکە ھیندە خیرایە پیتی کۆتایی وشەکە سراووتهوہ!

له بەرانبەردا، له ئایەتى ﴿قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَثِّي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ﴾
وشەى (أشکوا) ئەلیف لەدواى واوہ ھاتووہ، له دەمیکدا پڕیساکان
پڕیگەنادەن بە نووسینی ئەلیف لیژەدا، موفەسیرەکان پاقەیەکی
نازداریان کردووہ و وتوویانە: سکالاکەى ھیندە گەورە بووہ، سەرى
کیشاوہ بۆ ئەوھى له وشەکە زیاد بکریت!

(١٦٣)

گەر ستهمت لى كراوه، له پيش تۆدا ستهم له يوسف كراوه!
 گەر ههژاريت، له پيش تۆدا عيسا ههژار كهوتوو!
 گەر شاربهدهر كراويت، له پيش تۆدا موحهممهد شاربهدهر كراوه!
 گەر منداله كهت خراپه، له پيش تۆدا نووح مندالى خراپى ههبووه!
 گەر باوكيكي خراپت ههيه، له پيش تۆدا باوكى ئيبراهيم خراپ بووه!
 گەر خيزانت لاساره، له پيش تۆدا خيزانى لوط لاسار بووه!
 گەر ميژده كهت خراپه كاره، له پيش تۆدا ميژدى ئاسيا خراپه كار بووه!
 له پيش تۆدا خودا ئه مانهى تاقىكردوو هته وه،
 بۆ ئه وهى بزانيت دونيا شويني تاقىكردنه وهيه و،
 له پوژى دواييدا هه مووان تاك تاك ده چنه وه بهردهم خودا،
 مه هيله هيج كه سيك له نيوان خوت و خودادا بوه ستيت!

(١٦٤)

﴿وَإِذَا مَرَضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ﴾

خودا شىفابه خشه،

به بى ھۆکار شىفات دەدات،

به لاوازترین ھۆکار شىفات دەدات،

به نامۆترین ھۆکار شىفات دەدات،

به شتىک شىفات دەدات که به ھۆکارى نازانیت،

به بى ھۆکار شىفات دەدات!

(١٦٥)

ئەو دەمەى هەستت کرد ژيانت لە مەترسیدایە،
 یان نەخۆشى هەرەشە لە تەندروستیت دەکات،
 یان سەرۆهتەکەت نزیکە لە لەدەستدان،
 یان نزیکە خۆت لەدەست بەدەیت و وێڵ و گومرا بیت،
 ئەوا پێویستت بەوێهە بزانی ت یەکیک لە ناوەکانى خودا (الحفیظ)ە،
 پێویستە لەسەرت ئیمانت بەو ناوە مەزنە نوێ بکەیتەو،
 ئیستا کاتیکی گونجاو بوو ئەوێ لەو ناوە رابمێنیت و،
 بیری لێ بکەیتەو.

(۱۶۶)

ئەو دەمەى خودا ویستی یوسف لە زیندان دەربکات،
دیواری زیندانهکەى نەپووخان،
فەرمانى نەکرد فریشتەیهک پووحى سته‌مکاره‌كان بکیشیت،
فەرمانى نەکرد هه‌وره‌بروسکه قوفله‌که بکاته‌وه،
ته‌نها وایکرد پاشا خه‌ونیک ببینیت،
ببیته هۆکاریکی شاراهه و، یوسف سوودی لى وه‌ربگریت و،
له زیندان پزگاری بیت!

(١٦٧)

ئ‌ه‌و د‌ه‌مه‌ی خُدا د‌ه‌یه‌وئ‌ت بزانئ‌ت،
خُدا له‌سه‌رووی ع‌ه‌رش‌ه‌وه‌یه،
به‌ه‌مان ش‌ی‌وه د‌ه‌یه‌وئ‌ت بزانئ‌ت،
که له ش‌اده‌ماری د‌ل‌ت ن‌زیک‌تره ل‌ئ‌ته‌وه!
﴿وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ﴾

خُدا
ب‌ی‌سه‌ری گ‌فته‌ک‌انته،
ب‌ینه‌ری ر‌ه‌فت‌اره‌ک‌انته و،
ه‌ی‌چ ش‌ت‌یک‌یش‌ی ل‌ئ‌ شار‌اوه ن‌ی‌یه!

(١٦٨)

﴿فَتَلَقَّى آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ﴾

واته: ئینجا ئادهم چهند وتهیهکی له پهروهردگاریهوه وهرگرت، ئهویش
لێی گیرا کرد، بهراستی ههر ئهو گیراکه ری میهرهbane.

تهنانهت له دواى ئهجامدانى تاوانیش،

بهخششی خودات لى نابریت.

له دواى تاوان،

له ناخهوه گویت له دهنگی تهوبه دهییت!

(١٦٩)

ئەو دەمه‌ی ده‌سته‌وسانی له‌ باسکردنی خه‌مه‌کانت،
نازانیت چۆن نا‌ره‌حه‌تییه‌کانت باس بکه‌یت،
ئەوا بلی،

﴿رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ﴾

په‌روه‌ردگارا، به‌راستی تۆ ده‌زانی به‌ هه‌رچی ده‌یشارینه‌وه و هه‌رچی
ده‌ری ده‌برین!

(١٧٠)

گه‌ر به‌نده وتی: ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

خودا ده‌فه‌رمویت: به‌نده‌که‌م سوپاس و ستایشی کردم.
ده‌زانیت چه‌ندئ سوپاسی که‌سه‌کان ده‌که‌ین،
به‌لام نه‌ هه‌ستی پێ ده‌که‌ن، نه‌ پێزانینیان هه‌یه‌ بۆی،
هه‌ر بۆیه‌ قال به‌ به‌ سوپاس و ستایشکردنی خوداوه!

(١٧١)

﴿أَتَى مَسْنَى الضُّرِّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّحِمِينَ﴾

واته: به‌راستی دووچاری زیان و ئازار و نه‌خۆشی بوومه،
تۆش میهره‌بانترینی میهره‌بانانیت.

ئه‌و دهمه‌ی له‌ قولایی نارێحه‌تی و ئازاردایت،

ئه‌و دهمه‌ی ژیان له‌سه‌رت قورس بووه،

ئایا ده‌توانیت به‌ ته‌واوی یه‌قینه‌وه‌ بلیی،

په‌روه‌رینم میهره‌بانترینی میهره‌بانانه!

گه‌ر به‌و شیوه‌ بیت،

مژده‌ت لی بیت به‌وه‌ی خودا به‌م نزیکانه‌ ده‌رووت لی ده‌کاته‌وه!

(۱۷۲)

﴿وَضُتُّوْا اَنْ لَّا مَلَجَا مِنْ اُلّٰهِ اِلَّا اِلَيْهِ﴾

واته: زانییان هیچ په‌ناگه‌یه‌ک نییه له سزای خوا، مه‌گه‌ر په‌نا‌ی خۆی.

له‌وه‌یه بیزاربیت ه‌ینده باسی خه‌مه‌کانت بۆ هاو‌پیکانت کردبیت،

له‌وه‌یه په‌یت به‌وه بردبیت، که هیچیان بۆ ناکرێ بۆت.

ئ‌یستا کاتی ئه‌وه‌یه خه‌مه‌کانت بۆ خودا باس بکه‌یت،

کاتی ئه‌وه‌یه په‌نا ببه‌یته تاکه په‌ناگه‌ت،

کاتی ئه‌وه‌یه دوعا بکه‌یت!

(۱۷۳)

﴿فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَأَنْتَصِرُ﴾

نوح هاواری کرده په‌روه‌ردگاری و وتی:
به‌راستی بێده‌سه‌لاتم ده‌ی تو یارمه‌تیم بده.

له‌وه‌یه چاره‌سه‌ری گرفته‌کانت،
به مه‌حال و دوور و سه‌خت بزانیته،
به‌لام له‌حه‌قیقه‌تدا ته‌نها دوعاکردن له‌نیوانتاندایه!

(۱۷۴)

گومانی باش به حاجییانی مالی خودا ده‌به‌ن،
داوای دوعای خێریان لی ده‌که‌ن،
به‌خته‌وه‌ری بۆ ئه‌و که‌سه‌ی،
گومانی باش به خودای حاجییان ده‌بات و، داوا له‌و ده‌کات!

(١٧٥)

ئەو دەمەى هەلە بەرانبەر کەسێک دەکەین،
شەرم لە بینینی دەکەین و،
خۆمانی لێ دەشارینه‌وه.
ئەوه تەنها خودایە لەدوای ئەنجامدانی تاوان و هەلە،
بە گەپانە‌وه‌ت دڵخۆشه،
دڵخۆشه بە تەوبە‌کردنت و،
پیشوازیت لێ دەکات.

(١٧٦)

﴿وَلَا تَأْتِسُوا مِنْ رُوحِ اللَّهِ﴾
واتە: لە سۆزو میهره‌بانى خودا نائۆمید مه‌بن.

خه‌مه‌كانت، به‌ بلاو‌کردنه‌وه‌ى گه‌شبینى چاره‌ بکه،
یه‌عقوب زۆر خه‌مبار بوو،
لێ هەر متمانه‌ى به‌ خودای خۆى هه‌بوو،
باسى به‌ هیوا‌بوون و متمانه‌‌بوونى به‌ خودا ده‌کرد!

(۱۷۷)

﴿وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا
وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ﴾

واته: جا ئهوهی له خوا بترسیت و پارێزکار بیت، ئهوه خوا دهرووی
لێ دهکاتهوه، له شوینیکهوه رزق و رۆزی پێ دهبهخشیته که حسابی
بۆ نهکردیته و خۆی پێی نازانیته.

تهقوای خودا، سوودی بۆ دنیا و قیامهت دهیته،
دوورکهوتنهوهت له ههراکهراوهکان لهبهر خودا،
هۆکاریکه بۆ ئهوهی خودا دهرووی خیرت لێ بکاتهوه،
له ههموو نارهحهتییهک رزگارت بکات،
دواتر دهرگایهکه له دهرگاکی رۆزی،
تهقوای خودا بازرگانییهکه ههرگیز زهرهرا ناکات.

(١٧٨)

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ﴾

واته: پەرەردگارتان فەرموویەتی: ئیوه هانا و هاوار بۆ من بهیئن؛
ئەوه من دوعا و نزاتان گیرا دەکەم.

گەر کەسێک پێت بڵی،

هەرچیت پێویست بوو بە خۆم بڵی،

زۆر دلخۆش و بیخەم دەبیت!

خەیاڵ بکە،

پەرەردگاری جیهانیان فەرموویەتی،

هەرچیت پێویستە بە من بڵی و،

تەنھا لە دەرگای من بدە!

(۱۷۹)

﴿قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغَفَرَ لَهُ﴾

﴿إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ﴾

واته: ئینجا ده‌سته‌کانی به‌رز کرده‌وه و وتی: په‌روه‌ردگاره، سته‌مم له
خۆم کرد، لیم ببووره و بمبه‌خشه، جا خوای میهره‌بانیش لێ خوش
بوو، بیگومان نه‌و زاتیکی لیخۆشبوو و میهره‌بانه.

ته‌وبه‌ی کرد،

ددانی به‌ تاوانه‌که‌یدا دانا،

داوای لیخۆشبوونی کرد،

خوداش لێ خوشبوو!

که‌واته، ته‌وبه‌ بکه‌ و داوای لیخۆشبوونی لێ بکه،

با ته‌وبه‌که‌ت وه‌ربگریت و لیت خوش بیت.

(١٨٠)

خەلکی زۆر لەوه بێتواناترن،
زیانیکت پێ بگهیهنن که خودا ویستی لێ نییه!
سوودیکت پێ بگهیهنن که خودا ویستی لێ نییه!
ئەو کەسەى پۆزىی خۆى نادات،
لەوه بێتواناتره پۆزىی تو بدات.
ئەوهى ژيانى خۆى بەدهست نییه،
لەوه بێتواناتره داواى ژيانى لێ بکهیت.
هەر بۆیه دڵت وابهسته بکه به خوداوه!

(۱۸۱)

﴿وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ
رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾

به یاد بهیئن ئه و دهمه ی ئیبراهیم پایهکانی که عبه ی بهرز ده کرده وه
له گه ل ئیسماعیلدا، ده یانوت: پهروهردگارا، ئه م کاره مان لی وهربگره و
له ریزی چاکه کانماندا تۆماری بکه، چونکه بهراستی تۆ خوایه کی زۆر
بیسه ر و زانایت.

ئه و دهمه ی له کاری خیردا پۆچوویت،
نزا بکه،
ساتی وهلامدانه وهیه.

(۱۸۲)

﴿لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ إِنَّا مُنْجُونَ﴾

واته: مه‌ترسه و غه‌مت نه‌بیټ بی‌گومان ئی‌مه‌ پزگارت ده‌که‌ین.

خودا خۆپاگرییه‌که‌ت ده‌بینیت،

دل‌شکاوی و خه‌مباریه‌که‌ت ده‌بینیت،

ده‌بینیت له‌پیناوی ئه‌ودا خۆپاگربوویت،

مه‌ترسه،

خه‌مبار مه‌به،

خودای گه‌وره‌ پزگارت ده‌کات!

(۱۸۳)

﴿وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ﴾

واتە: ئا بەو شیۆهیه دەسەلاتمان دا بە یوسف و، جیگیر و پایەدارمان کرد لە خاکی میسردا.

خودای گەوره پیت پادەگەیه نیت کە،
بەپیی سەرەتا کان بریار لەسەر هیچ شتیک نەدەیت،
چونکە کۆتایی سەربوردەیه کی ترە،
خۆراگری جوانترین عاقیبەتی هەیه.

ئەو دەمەى یوسف ئارامی گرت،
لە بوختان بۆکردن و ژێردەستەییەوه،
هەموو میسری بۆ کەوی بوو،
بوو بە عەزیزی میسر!

(١٨٤)

﴿وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا
وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ﴾

واته: جا ئه‌وه‌ی له خوا بترسیت و پارێزکار بیت، ئه‌وه خوا ده‌رووی
له ده‌کاته‌وه، له شوینی‌که‌وه رزق و رۆزی پێ ده‌به‌خشی‌ت که حسابی
بۆ نه‌کردی‌ت و خۆی پێی نازانی‌ت.

گومان‌ت وایه،

ئه‌و ده‌مه‌ی له ترسی خودا خۆت ده‌گریته‌وه له هه‌رام‌کراوه‌کان،

خودا وازت له ده‌هینی‌ت؟

باش بزانه،

خودا خۆی په‌یمانی پێ داو‌یت که،

ده‌رگای رۆزی و خێرت بۆ ده‌کاته‌وه که خۆت چاوه‌رێت نه‌کردووه.

متمان‌ه‌ت به خودای خۆت هه‌بی‌ت.

(١٨٥)

﴿قَالَ رَبِّ السَّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ﴾

یوسف وتی: په‌روه‌ردگارم من زیندانی له‌ لا‌ خوشه‌ویستت‌ره‌ له‌وه‌ی که
ئ‌ه‌وان بانگم ده‌که‌ن بۆی.

به‌لا‌کانی دنیا سانا ده‌بنه‌وه‌،

ئ‌ه‌و ده‌مه‌ی زیان له‌ دینه‌که‌ت ناده‌ن.

ئ‌ه‌وه‌ هه‌لب‌ژیره‌ که‌ دینه‌که‌ت ده‌پاریزیت،

هه‌رچه‌نده‌ ئازاریشت ده‌دات،

چونکه‌ د‌ل‌نیا به‌ خودا،

خۆت و دینه‌که‌ت ده‌پاریزیت.

(۱۸۶)

ئایا کەسیک هەیه لەسەر ئەم زەوییهدا،

فەرمانت پێ بکات،

تەنھا پشت بەو ببەستیت؟

تەنھا داوا لەو بکەیت؟

تەنھا پەنا بۆ ئەو ببەیت؟

هیچ کەسیکی وەها بوونی نییه،

چونکە مەروڤه‌کان ناتوانن لە هەموو شتیک بپاریزن،

ئەو تەنھا خودایه هەموو ئەوانەت بۆ دەکات.

بیرت بێت: ﴿وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا﴾

خودا، توانا و دەسلەلاتی بەسەر هەموو شتیکدا هەیه!

(١٨٧)

﴿سَنَسْتَدْرِجُهُم مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ﴾

واته: ورده ورده به‌ره‌و تیاچوون ده‌یانبه‌ین له کات و شوینیکا که
ئەوان هه‌ستی پیناکه‌ن و نایزانن.

سوفیانی سه‌وری ده‌فه‌رمویت:

هه‌ر کاتیک خراپه‌یه‌ک ده‌که‌ن،

خودا نیعمه‌تی تریان پی ده‌به‌خشیت و،

له‌ بیریان ده‌باته‌وه داوای لیخۆشبوون بکه‌ن.

ئەو دهمه‌ی له‌سه‌ر تاوان به‌رده‌وام بوویت،

نیعمه‌تیش ده‌پژا به‌سه‌رتدا و،

دل و زارت داوای لیخۆشبوونیا نه‌ده‌زانی،

بزانه به‌ره به‌ره به‌ره له‌ناوچوون ده‌چیت،

بگه‌رپوه بۆ لای خودا و داوای لیخۆشبوونی لی بکه‌.

(١٨٨)

﴿وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَى دَلْوَهُ قَالَ يَبُشْرَىٰ هَذَا غُلَامٌ﴾^ج
 ئەوسا کاروانیک هات و ئاوھینەرەکهیان نارد ئاو بهینیت، ئەویش
 چووہ سەر بیرەکه و سەتڵەکهی داھیشتە ناو بیرەکهوہ، کاتیک هینایە
 سەرەوہ لە جیاتیی ئاو یوسف هاتە دەرەوہ، کاتیک کابرا بینی، وتی:
 خەلکینە مژدە بیت ئەمە لاویکە!

ئەو دەمەی خودا دەیهویت پزگارت بکات،
 پیوستییەک لە دەروونی هەندێ کەسدا دروست دەکات،
 بۆ ئەوہی لە سارای ناپەحەتی و خەفەت پزگارت بکەن.

(۱۸۹)

﴿وَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا﴾

واته: خوگر به له بهرانبهر به جیهینانی فهرمانی پهروهردگارتهوه،
دلنیا به که تو له ژیر چاودیږی ئیمه دایت.

مروځ تپړوانینه کانی کورتمه ودان،

تهنها به شیکی دیمه نه که ده بینیت،

تهنها ئه وه ده بینیت که له پیش چاویه تی،

نازانیت له ویدیو کیلگه وشکه که یه وه،

باخ و باخات و بهه شت هه یه،

نیعمه تی نه براوه هه یه،

که تهنه ئارامگران پیی ده گهن!

(١٩٠)

﴿وَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا سَفَى عَلَى يُونُسَ﴾

واته: ئه‌وسا چووه که‌ناریکه‌وه و به‌دهم هه‌ناسه‌ی سارد و ئه‌سرینه‌وه
وتی: ئه‌ی داخم بۆ یوسفی نازدار، له دلم ده‌رناچیت یوسفی جوان
خاس و خواناسم.

ته‌نها خودا ئه‌ندازه‌ی خه‌مه‌کانت ده‌زانیت،

ته‌نها خودا ده‌زانیت چه‌ندی ماندووی،

چه‌ندی شکاویت!

هه‌موو ئه‌وانه جه‌م بکه‌و،

له‌به‌رده‌م په‌روه‌ردگارتدا دایانبنی.

ته‌نها ئه‌و زاته ده‌توانیت خه‌مه‌کانت نه‌هیلیت،

دلت ساریژ بکات و،

به‌ئازیزانت شادت بکاته‌وه.

(١٩١)

ئەو دەمەى خەم و گرفت لەسەر دلت كەلەكە دەبن،
دەبینیت توانای هیچ کاریكت نییه،
لە خەلكى دووربكهوه،
تەنها و تەنها لەگەل خودا به،
خوداش هەموو شتیتكت بۆ باش دەكات!

(١٩٢)

لەوێه هەر لەو ساتەى دوعات كرد،
خودا وەلامى داىیتەوه،
بەلام ھۆكارەكانت بۆ ئاسان دەكات.
ئارام به!

(۱۹۳)

بەردەوام بە خۆت بلى،
بەلکۆو بەم کارەم بچمە بەهەشتەو،
بەلکۆو بەم لیبووردنە بچمە بەهەشتەو،
بەلکۆو.....
لەگەل ڕووداوهکانى ژيانندا بە جورىک مامەلە بکە،
کە لە خودا نزىکت دەکەنەو،
پاشان دەبىتتە ھۆى چوونە بەهەشت.

(۱۹۴)

ئاممان نەکەى لە يادى بکەيت،
کە پۆژىک لە پۆژان،
داواى ئەو شتانەت لە خودا دەکرد
کە ئىستاهەتە!

(١٩٥)

پنیش ئەوهى بخه‌ویت،
له‌گه‌ڵ خودادا زۆر قسه‌ بکه،
داواى لیخۆشبوون بکه،
که‌میک گوی بۆ قورئان رادی‌ره،
دلت له‌ پیسییه‌کانی دنیا پاک بکه‌ره‌وه،
لیپرسینه‌وه له‌ نه‌فسی خۆت بکه،
هه‌ول‌بده هه‌موو ئەوانه‌ ببووریت که هه‌له‌یان به‌رانبه‌رت کردووه،
ئێره‌ شوینی مانه‌وه نییه‌!
دواتر به‌هه‌شتی دله‌کانت له‌ یاد نه‌چیت،
نویژی ویترا!

(۱۹۶)

خودا خوۆشى دەوئیت،
لەنیوان بەندەکانیدا هەلتدەبژیریت،
بۆ ئەوێ بچیت بە هانای کەسیکەو
کە بیتوانایە و تەواو نارەحەت بوو.
دواتر خودا رەحمت پێ دەکات وەک چۆن رەحمت پێ کرد،
ئەو کەسە دەبێتە رەحمەت و بەرەکەت بۆ تۆ،
هەر بۆیە کاری خەلکی راپەرێت،
بچۆ بە هانایانەو،
لەوێە لەوێەری پێوستیتدا، پێوست پێ بیت!

(۱۹۷)

ئەم قورئانە چەندى مەزنە!
يەك سوورەت، چەندىن جار دەخوینیتەو،
هەر جارەو شتىكى نوڧى لىوھ فىر دەبىت،
سوودىكى نوڧى لى وەردەگرىت.
ئەم وشانە چۆن ئەم ھەموو گەنجىنە مەزنانەى لەخۆگرتووە!
بە خویندنەو بە جۆرىك لى دەگەيت!
بە گويگرتن لى بە جۆرىكى تر لى دەگەيت!
بە لەبەركردنى بە جۆرىكى تر لى دەگەيت!
ئەم قورئانە چەندى سەرسورپىنەرە!
ئەو زاتەى دايىبەزاندوھ چەندى مەزنە!

(۱۹۸)

شهرمکردن له سووربوونهوه و،
سهرنزمکردنهوه دا نیهه.
شهرمکردن ئهوهیه خودا له سهر کاریک نه تبینیت،
که له سهرتی ههرام کردووه.

(۱۹۹)

خودا تاقیت دهکاتهوه به به لایهک،
ناتوانیت بۆ کهسی باس بکهیت،
که سیش له ورده کارییهکانی تی ناگات،
بۆ ئهوهی تهنه دلت به خوداوه په یوه ست بیت و،
تهنهنه لای ئهوه شه کوای حالی خۆت بکهیت.

(٢٠٠)

هاته لام و دهستی کرده سکاڵاکردن له حالّی خوێ،

گومانی وابوو چاره‌یه‌کم له‌لایه‌ بۆی.

پیم وت: نوێژی عه‌سر وهره‌وه،

له‌وه‌یه‌ بته‌م بۆ لای زاتیک ئه‌و کاره‌ی به‌ده‌سته.

که هات، مۆله‌تم لای وهرگرت پیکه‌وه نوێژی عه‌سر بکه‌ین،

چووینه‌ مزگه‌وت و نوێژه‌که‌مان کرد.

که هاتینه‌ دهره‌وه له‌ مزگه‌وته‌که، مائاوااییم لای کرد!

وتی: ئه‌ی نه‌چین بۆ لای که‌سه‌که؟

وتم: کێ؟

وتی: گرفته‌که‌مت له‌ یاد چوو!

وتم: نه‌خێر، به‌لام پێش چه‌ند خوله‌کیک له‌ مالّی زاتیک بووین،

هه‌موو شتیکی به‌ده‌سته و، به‌سه‌ر هه‌موو شتیکی‌دا به‌توانایه‌.

بۆچی داوات له‌و نه‌کرد؟!

تاویک ته‌ماشای کردم، به‌ده‌م گریان‌ه‌وه به‌ره‌و مزگه‌وته‌که‌ پڕوێشت و،

له‌به‌رخۆیه‌وه ده‌یوت، ﴿وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ﴾

واته: به‌ جۆریک خودایان نه‌ناسی که شایسته‌ی بیته‌، قه‌دری خودایان

وه‌ک پێویست نه‌گرت!

(۲۰۱)

- ئەو دەمەى دەپوخىيت، چى دەكەيت؟
- سوجدە دەبەم و زۆر دەگريم.
- ئايا سوجدەكەت هېچ شكاويىەكت سارپىژ دەكات؟
- لە سوجدەبردنەكەمدا، دلم ئۆقرە دەگریت و،
- باوەرى تەواوم دەبیت كە تەنھا خودا پزگارم دەكات.
- جا نوێژەكەت وەردەگریت گەر بگریت؟
- نازانم، بەلام هیندە بەسە كە دەرفەتى ئەوەى پێداوم سوجدەى بۆ
- ببەم، لەم دەمانەدا تەنھا ئەوم هەيە.

(۲۰۲)

خودايە،
داوات لى دەكەين برينه كانمان سارپىژبكهيت،
گەرچى شايستەش نين!

(۲۰۳)

لە سوورەتى يوسفدا سى جار باسى (كراس) كراۋە:

لە يەكەمدا ھۆكارى خەفەتە،

لە دووھمدا بەلگەى پاكىيەتییە و،

لە سىتيەمیشدا مژدەى دلخوشییه.

ئەۋەى ئیمپۆ ئازارت دەدات،

لەۋەیه سبەینى ھۆكارى دلخوشبونىت بیّت!

(۲۰۴)

پۆژانیکت بەسەردا تیپەر دەبییت،
کە بە ئەندازەى شاخەکان لەسەرت قوورسن،
نەک بۆ ئەوەى خەمبار ببییت،
بەلکوو بۆ ئەوەى نزیک ببیتەو.

(۲۰۵)

خودایە دڵم بیزارنەبوو لە دوعاکردن،
بەلام تامەزرۆى وەلامدانەوئەتەو.

(٢٠٦)

هه‌ر ده‌می‌ک سووره‌تی (طه) ده‌خوینمه‌وه،
له‌ خۆم ده‌پرس‌م: ده‌بی‌ت مووسا هه‌ستی چۆن بووبی‌ت،
له‌و ده‌مه‌ی خودا بانگی کرد و پێی فه‌رموو:
(إِنِّي أَنَا اللَّهُ) ئه‌ی مووسا من خودام.

"ئه‌ده‌م شه‌رقاوی"

(٢٠٧)

له‌یادی نه‌که‌یت که زۆر بلی‌یت:
"اللهم اهد لي قلبي"
"خودایه هیدایه‌تی دلم بده‌یت"
وه‌للاهی که خودا هیدایه‌تی دلی دای‌ت،
هه‌موو شته‌کانت له‌لا سانا ده‌بی‌ت.

(۲۰۸)

گومانەت وایە پیاوچاکان بى تەوانن؟

ئەوان،

تەوانەکانیان شارەدەو و ئاشکرایان نەکرد،

دەوای لى خۆشبوونیان کرد و، بەردەوام نەبوون،

دەدانیان بە هەلەى خۆیاندا ناو، پاساویان نەهێنايهوه،

لەدەوای ئەوێ خراپەیان کرد، کاری چاکەیان نەنجامدا.

ابن القیم

(۲۰۹)

﴿وَجَزَّيْنَهُمْ بِمَا صَبَرُوا جَنَّةً وَحَرِيرًا﴾

لە پاداشتی خوگری و ئارامگریدا بەهەشت و ئاوریشمی پى بەخشین.

واز لە ئارامگرتن مەهێتە،

هەموو شتە جوانەکان لەدەوای ئارامگرتنێکی جوانەو دەیت.

(۲۱۰)

دۆخت ھەرچۆنیک بوو،
گومانی باش بەخودا ببە و گەشبین بە،
نارەحەتیبەکەى ئیستا، بە کۆتا نارەحەتى ژيانى بزانه.
زۆریک لە مەرۆقەکان بەھەمان دۆخی تۆدا تێپەرێون،
بەلام ئیستا تەنھا وەک یادگارێبەک باسى دەکەن و،
بۆتە ئەزموونیک کە بەھیزتری کردون.

(۲۱۱)

بۆ ئەوھى دەروونت ئارام بیت:
پشت بەخودا ببەستە و کارەکانت تەسلىمى ئەو زاتە بکە.
پازى ببە و بلى: ئەوھى خودا دەبھینیتە رېم، ئەوھى خیرى منى تێدایە.
گەشبین بە و بلى: ئەوھى دیت، لەوھى گوزەشتوھ زۆر جوانترە.
خۆت پادەستى خودا بکە و،
بلى باشتريں ئەوھى کە خودا بۆمان. دیارى دەکات.

(۲۱۲)

خودا،

باشترین و، جوانترین و، گونجاوترینت بۆ دیاری دەکات،

ئەوه دەهینیتە پیت که بۆ خۆت و ژیاوت گونجاوه،

که له وهیه ئەو شتانه له ئیو ئاواته کانی تودا نه بن.

هه ربۆیه،

ئەو دەمه‌ی خولیاى شتیکت هه‌یه،

کاری ئەو و خۆت راده‌ستی ئەو زاته بکه که کارساز و کاربه‌جییه،

دواتر به ئاسووده‌یی و دلخۆشیه‌وه ژیاوت به‌پیکه،

سوپاسگوزاربه له‌پای ئەو شتانه‌ی هه‌ته.

(۲۱۳)

خاترجه‌م به،

له‌ژیر چاودیری خودادا ژیاوت به‌پیه‌ده‌چیت،

ئهمه بانگه‌شه نییه بۆ پشت دانه‌وه و وازه‌ینان له‌هۆکاره‌کان،

به‌لکوو بۆ ئەوه‌یه واز له دوودلی به‌ینیت و ئارام بیت.

(۲۱۴)

شیخ شه‌عراوی ده‌لێت:
دووربکه‌وه له‌وانه‌ی پقت لیئانه،
موجامه‌له‌ی درۆینه‌ی که‌س مه‌که،
له‌به‌ر شه‌رمکردن پازی مه‌به،
خودا ئه‌و نه‌فسه‌ی پێ نه‌به‌خشیویت، بۆ ئه‌وه‌ی سزای بده‌یت.

(۲۱۵)

ده‌ستت شل بکه بۆ به‌خشین،
بۆ ئه‌وه‌ی په‌تی نار‌ه‌حه‌تیه‌کان له‌سه‌ر شانت شل ببێت،
بزانه پێویستیت بۆ به‌خشین،
زۆر زیاتره له‌و که‌سه‌ی پێی ده‌به‌خشیت!

ابن القيم

(۲۱۶)

لیت ده‌پ‌رسن جوانی له‌کوێ ببینی‌نه‌وه؟
پێیان بڵێ: له‌دای ئه‌و که‌سانه‌ی شه‌رم له‌ خودا ده‌که‌ن.

(۲۱۷)

که‌ر خودا پ‌ریزی لێ‌ناوێت به‌وه‌ی بێ پ‌ت‌ویست‌یت له‌ خه‌لکی،
ناوی خۆت له‌ لیستی زه‌نگینه‌کانی جیهاندا تۆمار‌بکه‌،
که‌رچی خواردنی ئه‌و پ‌ۆژه‌شت نه‌بوو!

(۲۱۸)

ئه‌ده‌هم شه‌رقاوی ده‌لیت:
په‌نا‌ده‌گرم به‌خودا له‌وه‌ی بێ ئومێد‌بووبم،
به‌لام وه‌للایه‌ی پ‌ۆژه‌کان سه‌ختن.

(٢١٩)

ئهو دهمه‌ی له ئازاره‌كانمان را‌ده‌مێنین،
 بۆمان ده‌رده‌كه‌وێت خراپ‌ترین شته‌كان له‌گه‌ڵ خه‌لكیدا هاتۆته پێمان،
 جوانترینه‌كانیش له‌گه‌ڵ خودادا بووه.
 به‌لام به‌رده‌وام له خه‌لكی نزیك ده‌بینه‌وه و له‌خودا دوورده‌كه‌وینه‌وه.

له‌لای خه‌لكی به‌دوای چاره‌دا ده‌گه‌پیین و،
 له‌بیرمان كردوه دكتۆری حه‌قیقی له ئاسمانه!
 له‌لای خه‌لكی به‌دوای پۆزیدا ده‌گه‌پیین و،
 له‌بیرمان كردوه پۆزیده‌ر له ئاسمانه!

په‌نا بۆ خه‌لكی ده‌به‌ین و،
 له‌بیرمان كردوه پارێزه‌رمان له ئاسمانه!
 داوا له خه‌لكی ده‌كه‌ین و،
 له‌بیرمان كردوه به‌خشه‌ر له ئاسمانه!

هه‌میشه خه‌لكه‌كان شه‌رمه‌زارمان ده‌كه‌ن،
 چ کاتیک خودا شه‌رمه‌زاری کردوین؟

﴿وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى﴾

له ئاینده‌دا په‌روه‌ردگارت ته‌وه‌نده ناز و نیعمه‌تت پێ ده‌به‌خشیت،
که زۆر پێی رازی ده‌بیت.